

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی

زنجیره ی روشنیبری

*

خاوهنی نیمتیان: شهوکهت شیخ یهزدین

سهزنووسه: بهدران شههمهده ههیب

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی ناراس، گهړهکی خانزاد، ههولیر

چرپه به دهنگی بهرز

چهپکی چیپوکی ئافرهتانهی فارسی

چرپه به دهنگی بهرز

چه پکئی چیرۆکی ئافره تانهی فارسی

وهرگیترانی:

نه جیبه ئه حمهد

ناوی کتیب: چرپه به دهنگی بهرز- چه پکئی چیرۆکی ئافره تانهی فارسی
وهرگیترانی: نه جیبه ئه حمهد
بلاوکراوهی ئاراس- ژماره: ۳۶۱
دهرهینانی هونهری: بهدران ئه حمهد
دهرهینانی بهرگ: ئاراس ئه کرهم
پیت لیدان: تریسکه ئه حمهد
ههلهگری: هه ندرین شیرزاد + وهرگیترا
سه رپه رشتیبی چاپ: ئاوپه حمانی حاجی مهحموود
چاپی یه کهم، ههولیر- ۲۰۰۵
له کتیبخانهی بهرپه به رایه تیبی گشتیبی رۆشنیبیری و هونهر له ههولیر ژماره
(۱۸۹) ی سالی ۲۰۰۵ ی دراوه تی

بهرايی

نه گهر چاویک هه لئه خه یین و تاویک له بزاقی وهرگیپران بۆ سه زمانی کوردی وردبینه وه ده بیین که وهرگیپران له زمانی فارسییه وه بۆ سه زمانی کوردی پانتاییه کی گهره ی له ناو تیکرای بزاقه که دا داگیر کردوه، ئه مه ش ئه وه نده ی جیتی سه رنج و تیرامانه، ئه وه نده ش جیتی دلخوشییه چونکه کتیبخانه ی ده ولئه مه نده ی فارسی خۆی و بزاقی وهرگیپرانیش له تیکرای زمانه کانی دنیا وه بۆ سه زمانی فارسی بزاقیکی چوست و چالاک و زۆر به ده ست و برده، جگه له و نزیکایه تییه ی ئیمه له گه ل فهره ننگ و ئه ده بیاتی فارسیدا و به تایبه ت له م سالانه ی دوا بیدا، هه موو ئه مانه هانده رن تا وهرگیپره کانه چالاکانه تر و خیراتر له و مه یدانده کار بکه ن و زیاتر هه ولبده ن بۆ وهرگه رخستنی ئه و توانا و قه له مانه ی ده ره قه تی وهرگیپران دین، له لایه کی تریشه وه مژده ده ری پۆشته و په رداخت کردنی کتیبخانه ی کوردین، بۆیه هه موو ئه و هه ولانه ی له بواری وهرگیپراندا ده درین جیتی ریز و پیزانین، ئه گه رچی هه ولی کز و لاوازیشیان تیدابیت. منیش هه ر له و روانگه یه وه که توانیبیتم خزمه تیکی بچووکم به بزاقی وهرگیپران و به تایبه تیش به به ره مه می بیری ئافره تان کردبێ ئه م هه نگا وه م هه لگرت و ئه م چهن د چیرۆکه م هه لبژارد بۆ وهرگیپران که دلنیام ئه م هه نگا وه ی من هه نگا ویتکی زۆر بچووک له چا و ئه و سه دان چیرۆک و ده یان رۆمانه جوانانه ی به قه له می ئافره تان له دایکبوون و گه نجینه به کی ده ولئه مه ند و خه رمانیکی به به ره که ت ده بن ئه گه ر به یترینه سه زمانی کوردی.

هه لبه ته ئه م چهن د چیرۆکه ش که من وهرمگیپراون زاده ی دید و بیروبوچوونی چوار چیرۆکنووسی ئافره تن و ئه مپۆکه ده چنه خانه ی ده سته ی

سییه می چیرۆکنووسانی ئه مپۆی ئیرانه وه که به (نه وه ی دوا ی شۆرش) ناوزه ده کرتین. هه ر له م زاواوه یه وه، واته زاواوه ی چیرۆکنووسانی دوا ی شۆرش ده چمه سه ر ئه وه ی بلیم چیرۆکی فارسی یانی (چیرۆک به مانا ئه مپۆیه که ی) له سه ر ده سته ی سادیقی هیدا یه ت و محمه مد عه لی جه مالزاده و بزورگی عه له وی و سادیقی چوبه ک سه ری هه لدا و گه شه ی کرد. له م قوناغه شدا چیرۆک کۆمه لتی تایبه تمه نده ی خۆی هه بووه چ له شیواز و تکنیک و زمان یان له بیروبوچوون و دیدی چیرۆکنووسدا، هه لبه ته ئه م قوناغه بوو به به ردی بناغه ی چیرۆکی نویتی فارسی و له دوا ی ئه مان قوناغیکی تازه ده ست پێ ده کات و تا ئیستاش هه ر ئه و قوناغه تازه یه به کاریگه ریه کانییه وه به رده وامه، به لām هه ر ئه و قوناغه ده کری بیانکه یین به دوو نه وه:

(۱) نه وه ی پێش شۆرش گه لانی ئیران واته پێش سالی ۱۳۵۷ هه تاوی ۱۹۷۹ زایینی که کۆمه لیک چیرۆکنووسی دیار و ده رکه و تووی ئه و تووی په روه رده کردوه که تا سالانیکی دووردریژی تریش کاریگه رییان له سه ر ره وتی چیرۆکی فارسی هه ر ده میتی. له م نه وه یه ده توانین کۆمه لیک ناو به رین وه کو هوشه نگی گولشیری، مه حمودی ده ولئه تتابادی، ئه حمه د مه حمود، عه لی ئه شره فی ده رویشیان، جه لالی ئال ئه حمه د، ئیبرا هیم گولستان و سیمینی دانشوه ر و گه لیک تر. هه ندیکیان تا ئیستاش به رده وامن له نووسین و کاریگه ری خۆیان هه یه و تا سالانیکی تریش ئه و کاریگه ریه هه ر ده میتی و تایبه تمه نده ی کاره کانیان دیار و له به رچا و ده بی.

(۲) نه وه ی دوا ی شۆرش، ئه وانه ی که په روه رده ی سالانی بگره و به رده و دلره اوه که و سه قامگیر نه بوونی باری سیاسی و کۆمه لایه تی و فهره نگی و کلتووری بوون، به واتایه کی تر ئه مانه زۆر راسته و خۆ له به ر زه بری ئالوگۆرپکی گشتگیری ژياندا بوون، جگه له ئالۆزی و ناآرامی هه شت سالی شه ر به کۆمه لتی کاره سات و کۆست و ده رده سه ری و گیتراوی سیاسه ته وه، هه موو ئه مانه ده روونی تاکی ئیرانیان ئالۆزاند و ترس و

دلەراوکه و شیتوای دەوری دا لەلایەکی تریشەوه ئەو ئالوگۆره رۆشنییرییه خیرایه و ئەو هه موو تهوژم و شه پۆله ئەدەبییه تازانە ی دەرکەوتن بەخۆیان و کاریگەرییانەوه، ئیتر هەر لەم گێرودارەدا بوو کە دەستەیهک چیرۆکنووس بەرۆشنییرییهکی تۆکمە و تازە و بەقەڵەمی قورس و قایم و بەههستی لیتپرسیینەوهیهکی گەوره و بنهوهشییانه هاتنه مهیدان و کاریان کرد و دهیکەن، لەم دەستەیهدا دەتوانین ژمارەیهکی زۆر له دەرکەوتووکانیان ناو بیهین وهکو ئەمیر ههسەنی چلتن، رەزا جهولایی، فریشتە ی ساری، فەرخونده ی ئاقای، شەرامی ئەسەدی، مونیرۆ رەوانی پوور، زویا پیرزاد، شیوا ئەرستویی. مەنسورە ی شەریفزادە، ئەبو تورابی خوسرەوی، غەزالە ی عەلیزادە، فەرزانی کەرەمپوور، تاهیرە ی ریاسەتی، تاهیرە ی عەلەوی. ناهیدی تەباتەبایی، بیژنی نەجدی، شەهاری مەندەنی پوور، رەزا سەفدەری، عەباس مەعرووفی، شەهلا پەروین روح، شەهلا روحپەرور و میترا ئەلیاتی.

ئەوه ی لێرەدا جیتی سەرنجە و مەبەستمانە حوزوری ئافرهتانه بەشیتویهکی بەرچاو و کاریگەر، نەک حوزورێکی راگوزارییانە و سەرپێیانە. ئافرهت له ناو ئەم کاروانەدا زۆر هوشیارانە و رۆشنییرانە دەست دەخاتە سەر زام و ورده خەمەکان، کەسایەتی و تایبەتمەندی خۆی دەسەلمێتی له ناو کۆمەلگایهکی پر له ناتهبایی و چهوساندنەوهدا، توانیویهتی ببی بەخاوهنی دەنگی تایبەتی خۆی و قسە ی له هه مبه ر رووداوەکانی رۆژدا ببی، ئەوه تا لهسەر دەستی ئەم ئافرهتانهدا سەدان چیرۆک و پۆمانی مۆدێرنی جوان له دایکبوون و دەبن، هه مووشیان کیشە و تەنیایی و دەغدهغە ی دەرروونی ئافرهت دەررووژتین بەشیتویهکی ئەمرۆیی و بەزمان و شیتواز و تکنیکی تازە و تایبەت بەخۆیان کە له گەڵ چیرۆکنووسانی تردا جیاوازیان هه یه.

منیش هەر بهو گیانەوه ئەم چەند چیرۆکەم هه لبتاراد به هیوای ئەوه ی کاریگەرییهکی ئەوتۆ لهسەر چیرۆکنووسان و بەتایبەت لهسەر خوشکانی چیرۆکنووس به جێ بهیلتن چ له رووی دید و روانین و بۆچوونی ئەم

چیرۆکنووسانە بهرامبه ر به کیشە و گرفتهکانی ئافرهتی ناو ئەم کۆمەلگایانە و کارکردنی کلتوور و فەرهنگ و باری کۆمەلایهتی و سیاسی لهسەر دەرروونی وهکو تاکیکی چهوساوه و تەنیا و دەررون بریندار، ههروهها نیشاندانی راده ی ئەو کاریگەرییه تەنانەت له هه لبتارادنی بابەتەکان و دۆزینەوه ی ریتگاچارە ی ئەو گرفته تانە به دیدوبۆچوونیکی ئەمرۆیییهوه و چ له رووی شیتوای نووسین و چۆنیەتی تکنیک و به کارهیتانی زمان له لایەن ئەم چیرۆکنووسانەوه (*).

ئەوه شی لێرەدا حەز دەکەم خۆینەر سەرنجی بداتنی ئەوه یه، کە ئەم کۆمەلە چیرۆکە وەرگێردراوه به ناوی هه یچ یهک له چیرۆکەکانهوه ناو نه تراوه چونکه پێم وابوو ئەمانە چرپه ی ئافرهتانه ن و به دەنگی بهرز گه ییتندراون.

(*) بۆ ئامادەکردنی ئەم بهراییه کەلکم له چاوپێکەوتنیکی خانم (فەرخونده ی ئاقایی) وەرگرتوو. وەرگێتر

وینه‌یه‌کی زور خیرا

«بؤ وا دره‌نگی کرد...»

خشه‌خشی گه‌لا وشکه‌کان ده‌هات. چاوی به‌چوارده‌وردا گئیرا. کرٚکارٚکی ناو پارکه‌که بوو خه‌ریک بوو به‌گسکٚکی درٚژگه‌لاکانی گسک دده‌ا. ده‌ستی به‌جانتا‌که‌یدا کرد و چینه زه‌رده‌که‌ی دهره‌یتنا. ویستی به‌رله‌وه‌ی دنیا سارد بکات بؤ موژگان-ی کچی بینیرئ. له شه‌قامه‌که‌وه لووره‌ی نه‌مبولانسٚیک هات. نه‌م خوی رٚیک کرده‌وه و راست دانیششت. سه‌یری سه‌عاته‌که‌ی کرد. نیو سه‌عات له ژووانه‌که‌یان تٚپه‌ری بوو. قامه‌کانی ژانیان ده‌کرد. شٚیلانی، پله‌کانی ناوسابوون، بؤچی نه‌وه‌نده‌ی ده‌چنئ؟ خوی وه‌کو جال‌جال‌کوه‌یه‌ک ده‌هاته به‌رچاوه‌که له سووچٚکی ژووره‌که‌دا دانیششتووه و په‌یتنا په‌یتنا هه‌ر ده‌چنئ، چینه‌که‌ی خسته‌وه جانتا‌که‌ی و به‌خوی وت: «نه‌ی خوزگه، موژگان داوای لی نه‌کردنایه‌که وینه‌یه‌کی دووقولی خویانی بؤ بنٚرن.» له قوولایی دلٚیه‌وه هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکٚیشا: «خوا بکات به‌خته‌وه‌ر بیت.» ده‌نگی نه‌رمه‌ کۆکه‌یه‌کی هاته گوی و لای کرده‌وه. پیره‌مٚردٚکی دی به‌گۆچانٚیکه‌وه، چند هه‌نگاویک هاته پٚشه‌وه و پاشان وه‌ستا و لٚی وردبووه‌وه، قژه‌ زیبونه‌که‌ی له‌به‌ر خوزه‌که‌دا ده‌بریسکایه‌وه. توژی سهری هٚنایه‌ پٚشه‌وه. فه‌ره‌نگیس خوی کۆکرده‌وه، پیره‌مٚرده‌که پرسٚی: سه‌عاتتان پٚیه؟

فه‌ره‌نگیس سه‌یرٚکی سه‌عاته‌که‌ی کرد: «چوار و نیوه.»

پیره‌مٚرده‌که شتٚکی له گیرفانی دهره‌یتنا. سه‌عاته‌ خه‌ نالتوونٚیه‌که‌ی بوو که به‌زنجیر له هٚله‌که‌که‌ی دابوو، وتی: «خه‌وتووه، خانم.»

فه‌ره‌نگیس له‌چکه‌که‌ی رٚیک‌خست و جانتا‌که‌ی کٚشایه‌ پٚشتره‌وه. پیره‌مٚرده‌که سه‌عاته‌که‌ی میقات کرد و خستٚیه‌ گیرفانٚیه‌وه، ئینجا له‌سه‌ر لیواری ته‌خته‌که‌ (*) دانیششت، چند نه‌رمه‌ کۆکه‌یه‌کی بؤ کرد و وتی:

«ده‌زانی خانم، ئیره‌ جٚگای هه‌میشه‌بی ئٚمه‌یه»

«جٚگای ئٚوه؟»

«به‌لئ خانم... له‌گه‌ل یه‌کیک له‌ هاورٚکامندا... هه‌لٚبه‌ته‌ له‌گه‌ل هاورٚی دٚیرینه‌کامندا نا، چونکه‌ ئٚتر هٚچ کامٚکیان نٚن، یانی من هه‌والٚیان نازانم... ئٚمه‌ هه‌ر له‌م پارکه‌دا و هه‌ر له‌سه‌ر نه‌م ته‌خته‌دا یه‌کترمان ناسی.»

فه‌ره‌نگیس جانتا‌که‌ی هه‌لگرت و هه‌ستا: «که‌واته‌ من داوای لی‌بوردن ده‌که‌م...»

پیره‌مٚرده‌که به‌یارمه‌تی گۆچانه‌که‌ی نیوه‌ هه‌ستانٚیک هه‌ستا: «نا، نا... بیٚن.»

فه‌ره‌نگیس که‌ چند هه‌نگاویک له‌ ته‌خته‌که‌ دوورکه‌وتبووه‌وه، وه‌ستا. پیره‌مٚرده‌که بزده‌کی وای هاتی که‌ هه‌موو چرچ و لۆچه‌کانی ده‌موچاوی به‌رحه‌سته‌ کرد: «لٚیم مه‌ره‌نجٚی... تکاتان لی ده‌که‌م دانیشن.»

فه‌ره‌نگیس بؤ چاو‌ترووکانٚیک له‌ سیمای پیره‌مٚرده‌که که‌ هٚشتا بزده‌کی له‌سه‌ر لٚبوو، رامنا. وه‌کو ناشنا هاته‌ به‌رچاوی، له‌وه‌موچاوانه‌ بوو که‌ ده‌توت زور جارانی تر دیسووی. دووباره‌ گه‌رایه‌وه و له‌سه‌ر جٚگاکه‌ی خوی دانیششت. پیره‌مٚرده‌که وتی: «نه‌گه‌ر رۆژٚیک بیٚم و نه‌م ته‌خته‌یه‌ نه‌مابٚ، به‌راستی نازانم کوٚی ترم ده‌بی پرووی تٚ بکه‌م.»

فه‌ره‌نگیس چاوی له‌ نووکی گۆچانی پیره‌مٚرده‌که که‌ خه‌ریک بوو جٚگورٚکی به‌چند گه‌لایه‌کی وشک بکات برٚبوو و وتی: «به‌لئ، ئٚتر له‌م

(*) ته‌خته: مه‌به‌ست له‌ ته‌خته‌ داربنانه‌یه‌ که‌ له‌ پارکه‌کاندا داده‌نرٚت.

دنیایه دا هەر که سه و دل به شتی که وه ده به ستی.»

پیره میرده که وتی: «وایه، وایه... چاکتر و ابو بلتی دهرده سه ر بو خوی دروست ده کات.»

ئینجا به دهنگی بهرز پیکه نی... فهره نگیس ناخیتی هه لکیشا.

پیره میرده که وتی: «جا ئه وه من، ئیستا دل به ستی ئه م ته خته یه م، ئه ی ئیوه چی؟»

فهره نگیس وتی: «موژگان»

هەر ده موده ستیش په شیمان بو وه وه، پیره میرده که وتی: «موژگان...»

فهره نگیس وتی: «به لئی، کچه که م...»

«بوچی شتیکی لی به سه ر هاتووه؟»

فهره نگیس که چاوی له دار چناره نیوه رووته که ی به رامبه ر پرپوو وتی: «کتی شتی به سه ر هاتووه؟»

پیره میرده که وتی: «کچه که تان»

«نا، نا... شوکور حالی باشه»

پیره میرده که وتی: «تیگه یشتم... دلته هیچ نه کات هەر ئیستا په یدا ده بی.»

نهرمه کۆکه یه کی کرد و به رده وام بوو: «منیش چاوه روانی مسته فا خان ده که م، سه ره نگی خانه نشین کراوه، به لام من هیچ کاتیک هه زم نه کردووه پیاویتیکی ناو سوپا به... پرواشم وایه که ئه گه ر کلتور و زانستی مرۆف به ره بسینی و هه لکشین، ئه و کاته هیچ پیوستیه کمان به سوپا و یاسای سوپایی نامینی. هەر له بهر ئه وه ش چووم بووم به ماموستا.»

فهره نگیس وتی: «ماموستا؟ وه کو من.»

«به لئی، سی و هه شت سال...»

«ماموستای چی؟»

«فهلسه فه، ماموستای فهلسه فه بووم. ئه ی ئیوه چی؟»

«میژوو... هه لبه ته ئیستا خانه نشین کراوم»

پیره میرده که چهند جار یک وشه ی میژووی له ژتیر لیوه وه دوویات کرده وه. پاشان وتی: «زۆر چاکه، به لام میژوو نه... کاره که ی ئیوه زۆر چاکه، به لام میژوو...»

هه لئوسته یه کی کرد، ده ستی به گیرفانیدا کرد و قوتووی جگه ره که ی دهره پینا که قوتوویه کی سپی بوو. جگه ره یه کی لی دهره پینا و له سه رخۆ قوتووه که ی خسته وه گیرفانی، ئینجا دار جگه ره دارینه که ی که سه ره که ی له سووتاویدا ره ش داگه رابوو، له گیرفانه بچووکه که ی چاکه ته که ی دهره پینا و جگه ره که ی چه قانده ناو سه ره که ی و نا ی به لالیویه وه، ده ستی به گیرفانه کانی هه ردوولای چاکه ته که یدا هینا، پاشان له گیرفانی راستی چه رخیکی رهنگ زیوینی دهره پینا و جگه ره که ی داگیرساند.

چهند مرژیکی لیدا و وتی: «میژوو کارتیکی وایکرد که هاوړی و هاوده می ئیستم پیاویتیکی ناو سوپا بیت.»

چهند کۆکه یه کی یه ک له دوای یه کی کرد و وتی: «به لام مسته فا خان تا بلتی پیاویتیکی به شه ره فه و بزمنیش هاوړتییه کی باش بووه.»

فهره نگیس به هیواشی و له ژتیر لیوه وه وتی: «به لام من چاوه پرپی هاوړتییه ک ناکه م... هیچ کاتیکیش نه یویستووه به شه ره ف بیت.»

پیره میرده که وتی: «بوچی بیده نگی، پیم وایی سه رم ئیشاندن؟»

«نه خیر... خه ربیکبووم بیرم له رابردوو ده کرده وه.»

پیره میرده که له گه ل ئه و دوکه له ی که له ده مییه وه ده یه پینا یه دهر وتی:

«را بردوو یانی میژوو.»

فهره‌نگیس سه‌یرتکی ده‌وربه‌ری کرد، کەس له پارکە‌که‌دا نه‌بوو، پیره‌میرده‌که، وتی: «لەم وەرزه‌دا کەس نایه‌ته پارک، مەگەر کەس‌تیک دیداری هاو‌پێه‌کی بییت.»

فهره‌نگیس وتی: «به‌لام من قه‌ت چاوه‌رپێ دیتنی هاو‌پێه‌ک ناکه‌م...»

پیره‌میرده‌که ئاغزه جگه‌ره‌که‌ی فرپیدا‌یه سه‌رزه‌وی و دوا‌ی ئه‌وه‌ی له‌ژێر پێیدا پلێشان‌دیوه‌وه چەند جارێک فووی کرده‌ دارجگه‌ره‌که‌ی تا پاشماوه‌ی دو‌که‌له‌که‌ی ناوی بیته‌ ده‌رێ و وتی: «ئهی ئیتر بۆچی ده‌ته‌وی لێره بیینی؟»

«ناچارم... له‌به‌ر کچه‌که‌م.»

«یانی له‌به‌ر خاتری هاو‌پێه‌ک.»

فهره‌نگیس له‌ژێر لێوه‌وه دوو‌پاتی کرده‌وه: «له‌به‌ر خاتری هاو‌پێه‌ک... له‌به‌ر خاتری کچه‌که‌م...» ئینجا زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی کرد: «خوا‌یه به‌خته‌وه‌ر بییت.»

پیره‌میرده‌که به‌ده‌م خوولاندنه‌وه‌ی دارجگه‌ره‌که‌ی نیوان په‌نجه‌ باربک و شووشه‌کانی وتی:

«پێم وایه کچه‌که‌تان زۆر خۆش ده‌وی.»

پرووی کرده‌ فهره‌نگیس و وتی: «وتتان ناوی چیبیه؟»

«موژگان.»

«به‌لێ، موژگان.»

پیره‌میرده‌که دارجگه‌ره‌که‌ی خسته‌وه گیرفانی و بێدەنگ بوو. فهره‌نگیس هەزی کرد دووباره له‌گه‌ڵ پیره‌میرده‌که‌دا بدوی، به‌لام پیره‌میرده‌که بێدەنگی لێ کردبوو، فهره‌نگیس وتی: «ئهرێ پێویست ده‌کات مرۆف هەندی جار

درۆ بکات؟»

پیره‌میرده‌که هه‌ر بزه‌یه‌کی هاتی و سه‌ری داخست، نه‌رمه‌ ترپه‌ی هه‌نگاو‌گه‌لێک که به‌سه‌ر گه‌لا وشکه‌کاندا ده‌رۆشتن، بیسترا، فهره‌نگیس سه‌ری هه‌لێنا. کورپکی ده‌ دوانزه‌ سالان و کچیتکی پینج شه‌ش سالانه به‌ره‌و لای ئه‌وان ده‌هاتن. کچۆله‌که تیژ رای ده‌کرد و ده‌گربا، که گه‌یشتنه به‌رده‌می ئه‌وان کچۆله‌که وه‌ستا و پیتی به‌زه‌ویدا کوتا: «من دۆندرمه‌م ده‌وی.»

هه‌رزه‌کاره‌که نه‌راندی: «دیی یان به‌زۆر بته‌م.»

فهره‌نگیس به‌ده‌ست ئاماژه‌ی بۆ کچۆله‌که کرد: «وه‌ره بۆ ئیره‌ خانمه‌ چکۆله‌.»

ئینجا هه‌ستا و کچۆله‌که‌ی به‌ره‌و لای خۆی راکیشا. به‌کلینکس ده‌موچاوی پاک کرده‌وه، پیره‌میرده‌که ده‌ستی به‌گیرفانیدا کرد و چەند دانە نو‌قلی ده‌ره‌یتنا و بۆ کچۆله‌که‌ی راگرت. کچۆله‌که زووره‌ زووری ده‌ست پێک‌ده‌وه

«نامه‌وی... من هه‌ر دۆندرمه‌م ده‌وی.»

فهره‌نگیس په‌لکه‌کانی کچۆله‌که‌ی برده‌ دواوه: «خانمه‌ چکۆله‌ ناوت چیبیه؟»

کچۆله‌که به‌هێواشی وتی: «په‌رستو...»

پیره‌میرده‌که ده‌ستی بۆ هه‌رزه‌کاره‌که درپژ کرد: «وه‌ره کورم...»

هه‌رزه‌کاره‌که نو‌قلێکی هه‌لگرت و سوپاسی کرد. پیره‌میرد وتی:

«له‌گه‌ڵ خوشکه‌که‌تدا نه‌رمونیان به‌ کوره‌...»

هه‌رزه‌کاره‌که وتی: «توخا ئیوه بلێن... ئیستا کاتی دۆندرمه‌ خواردنه؟»

فهره‌نگیس چەند دانە نو‌قلی هه‌لگرت و خستییه‌ مشتێ کچۆله‌که‌وه و

وتی: «سه‌برکه عه‌زیزه‌که‌م، ده‌سته بچووکه‌کانت چەند تەزبوون.» ئینجا ماچیکی روومه‌تی کرد. هەرزە‌کاره‌که به‌چاوه‌گه‌وره و شینه‌کانییه‌وه سه‌یری ده‌کردن، فه‌ره‌نگیس کچۆله‌که‌ی خسته سه‌رزه‌وی و وتی: «ده‌برۆ کچه‌که‌م... برۆ عه‌زیزه‌که‌م.»

له‌گه‌ڵ دوورکه‌وته‌وه‌شیدا له‌ژێر لیوه‌وه وتی: «خوا بکا به‌خته‌وه‌ر بیت.» پیره‌مێرده‌که سه‌رێکی له‌قاند: «تا چاوی ده‌تروکینی گه‌وره بوون.» (*)

له‌گه‌ڵ خشه‌خشی گه‌لاکان و ترپه‌ی ئه‌و هه‌نگاوانه‌ی خیرا ده‌نران سه‌ری به‌رز کرده‌وه، هورمز بوو به‌ره‌و لای ده‌هات، هه‌رکه هاته‌ پێشه‌وه خیرا سه‌لامی‌کی کرد، ناوچه‌وانی ته‌ر و هه‌ناسه‌پرکیتی پێ که‌وتبوو. ره‌نگی سه‌ور هه‌لگه‌رابوو و کیسه‌ ره‌ش و بچووکه‌کانی ژێر چاوی به‌ناشکرا ده‌بینران، پرسى: «زۆر ماتل بووی؟»

«گرنگ نییه.»

هورمز ده‌ستی به‌گیرفانیدا کرد و ده‌سته‌سپێکی ده‌رهینا. چەند بلیتیک له‌ گیرفانی دا‌که‌وتن. دانه‌وییه‌وه، هه‌لی گرتنه‌وه و ناخینییه‌وه گیرفانی به‌ده‌سته‌سپه‌که عه‌ره‌قی ناوچه‌وانی سپی.

فه‌ره‌نگیس به‌ده‌ست ئاماژه‌ی بۆ ته‌خته‌که کرد: «باشه بۆ دانانیشی؟»

پیره‌مێرده‌که یه‌کسه‌ر هه‌ستا. فه‌ره‌نگیس وتی: «ئێوه هه‌ر لێره دانیشن.»

جانتاکه‌ی هه‌لگرت: «بۆ ئیمه جیا‌وازییه‌کی نییه.»

ئینجا ئاماژه‌ی بۆ ته‌ختی‌کی تۆزی دوورتر کرد که هه‌ر له هه‌مان ریزدا بوو: «ئیمه له‌وێ داده‌نیشن.»

فه‌ره‌نگیس له‌ قه‌راغ ته‌خته‌که‌دا دانیشته و جانتاکه‌ی خسته لای خۆبه‌وه

(*) ئه‌م په‌نده به‌مجۆره‌ش هه‌یه [تا لا ده‌که‌یته‌وه گه‌وره‌بوون].

هورمزیش له‌وبه‌ری جانتاکه‌وه دانیشته. فه‌ره‌نگیس نیگای له‌سه‌ر چینییه‌که‌ی ناو جانتاکه‌ی هه‌لگرت و چاوی برییه نیو روخی هورمز، هورمز وتی: «شه‌قامه‌کان یه‌گجار قه‌ره‌بالغن.»

«بۆچی له‌ شه‌قامه سه‌ره‌کییه‌که‌وه نه‌هاتی؟»

«نه‌خیر، چونکه ئۆتۆمبیله‌که... وه‌کو هه‌میشه به‌ده‌ست ئه‌وانه‌وه‌یه.» ده‌نگی تۆزیک گۆرابوو. فه‌ره‌نگیس ویستی پرسى: «نه‌خۆش نیت؟» به‌لام هیچی نه‌وت. هورمز زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی بۆ کرد.

زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک، وشکییه‌کی له‌گه‌ڵدا بوو، وتی: «به‌راستی ده‌بی بمووری له‌وه‌ی که دو‌اکه‌وتم.»

ده‌ستی به‌گیرفانی به‌ریاخه‌لیدا کرد، فه‌ره‌نگیس پیتی وابوو، که ره‌نگه شتیکی بۆ ئه‌و کړی بی. هورمز زه‌رفی‌کی نامه‌ی بۆ راگرت. «نوسپیوه‌تی گوايه ئەندازیاری ئەلکترۆنه.»

فه‌ره‌نگیس زه‌رفه‌که‌ی لی وه‌رگرت، قوتووی عه‌ینه‌که‌که‌ی له‌ جانتاکه‌ی ده‌رهینا و عه‌ینه‌که ده‌سک سه‌ده‌فیه‌که‌ی له‌ چاو کرد، نامه و وینه‌که‌ی له زه‌رفه‌که ده‌رهینا و به‌وردی سه‌یری وینه‌که‌ی کرد. موژگان له‌ هاوشانی پی‌او‌ی‌کی گه‌نجدا وه‌ستا‌بوو، چاوه هه‌نگوینییه‌کانی ده‌توت پێده‌که‌نن، هه‌ره‌که‌کو جحیلی خۆی وابوو، خۆشی له‌گه‌ڵ هورمزدا وینه‌یه‌کی هه‌بوو، له‌لای باخچه‌که و له‌به‌رده‌می بنجه یاسه‌کاندا. بۆنی یاس هه‌موو لایه‌کی گرتبووه، خۆی کراسی‌کی جورجیتی په‌مه‌یی له‌به‌ردابوو، کچه‌که‌ی پانتۆلی‌کی کابۆی له‌پیدا‌بوو، ده‌سگیرانه‌که‌شی بلووزی‌کی شینی میل میلی له‌به‌ردابوو.

هورمز گوتی: «چاکییه‌که‌ی ئه‌وه‌یه که بیانی نییه.»

«جیا‌وازی چیه... خوا بکات ئه‌وان یه‌ک سه‌ر و یه‌ک سه‌رین بن.»

هورمز ده‌موچاوی تیکچوو. فه‌ره‌نگیس نامه و وینه‌که‌ی خسته

زهره كه وه و له گهڵ عهینه كه كه ییدا خستیه لای چینه كه یه وه و له جانتا كه ی ناخنین: «باشه، بۆچی ئیرهت هه لێژارد؟»

«ئیره، ئاخر وینه گریکی باشی لیبیه، دهیناسم...»

«باشه، خۆ ده چووین بۆ لای وینه گریک...»

پرووی کرده هورمز: «وا باشتر نه بوو؟»

«ئهم زۆر جوانی ده گری... زۆر زووش ئاماده ده بی.»

دهستی به گیرفانی به رباخه لیدا کرد: «من ماوه یه ک بهر له ئیستا به کینکم له گهڵ...»

دهستی له گیرفانی ده رهینا و قسه که ی بری، فه رهنگیس وتی:

«به لām من پیم چاک بوو که هه لای وینه گریک وینه مان بگرتایه.»

«ئیره ئاساییتره، هه ره ده لیبی له بهر باخچه که ی مائی خۆمان داین.»

چهنده ئه و باخچه یه ی مائی خۆبانی خۆش ده ویست، نه یده توانی له گهڵ ژبانی نا و ئاپارتماندا رابن. له سه ره تادا زۆر جار ههستی ده کرد، هه ز ده کات له پللیکانه کان بچیتته خواره وه و له قه راغ باخچه که دا دابنیشی و به هه مو بوونییه وه بۆنی گو له یاسه کان هه لمرژی.

گه لایه ک له دره خته که وه که وته سه ره ته نووره که ی. گه لاکه ی هه لگرت، رهنگی نارنجی ببوو و، لیتواره کانی که میک نووشتا بوونه وه، فه رهنگیس په نجی به سه ره ده ماره به رجه سته کانی گه لاکه دا هینا. هورمز وتی: «چاکتر وایه بچین چاییه ک بخۆینه وه.»

فه رهنگیس گه لاکه ی خسته لای جانتا که یه وه: «نا، تا قه تی نا و قه ره بالغیم هه ر نییه.»

«ده ی که وایه من ده رۆم، دووان ده کرم و ده به یتم.»

فه رهنگیس وتی: «سییان بکړه.»

ئینجا ئاماژه ی به پیره میترده که کرد.

هورمز به ره و چایخانه که رۆشت، فه رهنگیس گویتی له ترپه ی هه نگا وه کانی بوو به سه ره گه لا وشکه کاندای که دوور ده که و تنه وه، چاوه کانی نووقاندا. بۆ ساتیک وینه ی هورمز له به رچا ویدا به رجه سته بوو. بالا به رزتیکی چوارشانه، نووساوه به قو لێ ژتیکی جحیلته وه که له فرۆشگا که ی ده هاته خواره وه، ژنه که ده می کرابوو و له تا و پیکه نین چاوه کانی نووقابوون. له ژیر لیوه وه وتی: «چهنده ئاسانی ده توانی دهستی به به خته وه ری بکړی.»

هورمز له پاکه تیکی مقه بادا و له په رداخی سه فه ریدا سنی چایی هینابوو و به ره و لایان هات. ئه گه رچی هه زی له چای نا و پیاله ی ناوقه د باریک بوو، به لām زه رده خه نه یه کی به پرووی هورمزدا کرد و وتی: «دهستت خۆش بی.»

هورمز په رداخیکی له به رده م پیره میترده که دا دانا. پیره میترده که سوپاسی کرد. به دوو په رداخه که ی تره وه به ره و لای فه رهنگیس هات و په رداخه کانی خسته نیوان خۆی و فه رهنگیس هه وه. هه ره که یان ناوی گه رمی تیا بوو، له گه ل کیسه یه کی بچووکی چای که ده زوو که ی به لیتواری په رداخه که وه شوپر ببوو وه، له په ناشیانه وه چهنده کلۆ قه ندیک دانرابوون.

هورمز دهستی به گیرفانی دا کرد و قوتوویه کی بچووکی ده رهینا، سه ری قوتووه که ی کرده وه و هه بیکی سیگۆشه ی بچووکی ده رهینا: «شه که ره که م زۆر چوو ته سه ره وه.»

سه ریکی راوه شاندا: «دوکتۆر ده لێ تووره مه به، جا ئه بی؟»

هه به که ی خسته ده مییه وه و قومیک چایی به سه ردا کرد. فه رهنگیس وتی: «ئهمه ئه و ژبانه یه که خۆت بۆ خۆتت دروست کرد.» هورمز قومیک چایی فر کرد: «من تازه ته واو. تیپه ریم کارم له کار ترازا»

دهستی دهله‌رزی، فەرەنگیس سەری داخست، هەرچەندە هەمیشە پێی وابوو کە ئەگەر بێتو لەگەڵ هورمزدا پرووبەروو ببەنەوه، قیژە و هاواری بەسەردا دەکات، کەچی ئیستا کە لە بەرامبەریدا دانیشتبوو وای هەست دەکرد هیچ رقیکی لێی نییە و دەتوت ئەو پیاوێ لێی جیابوو تەوه هەر وینە ی ناو چوارچێوهیهک بوو و پەیتا پەیتا بچوو و بچوو کتر دەبوو هە.

«چایبە کەت سارد بوو هە.»

کیسە ی چایبە کە ی خستە ناو پەرداخە بەتالە کە ی هورمز هە. کلتۆبە ک قەندی خستە دەمییه وه و چایبە کە ی قوم قوم خوارد هە. هورمز وتی:

«دەزانم تۆ هەمیشە سەرزەنشستی من دەکە ی، بەلام خۆ تۆش بێ خە تا نەبووی...»

ئینجا بە پەنجە بازنییه کی لە بەردەم خۆیدا کیشا: «هەر وه کو دوو پشک لە ناو بازنییه کی ناگریندا گیرم خوارد هە.»

فەرەنگیس بە وردی لێی روانی. چاوه رەشه کانی وه کو جارێ ساف و رۆشن نەبوون. حەزی کرد بلی: «بەریار بوو ئەو سالا بە دوو قۆلی بۆ لای موزگان بچین، بەلام تۆ هەموو شتیکت تیکدا.»

بەلام هیچی نەوت. هورمز وتی: «ئەگەر ئەوه ندە زوو هەلنە چوویتایه رەنگه بتوانرایه کاریک بکری.» فەرەنگیس بە توندی پەرداخە کە ی خستە سەر تەختە کە. چایی بنی پەرداخە کە هەلپژایه دەور بهر: «چۆن؟ چۆنی؟»

هورمز تۆزی خۆی کیشایه دواتر هە: «من خۆ مە به ستم ئەوه نە بوو دلگرات کە م... رەنگه مە به ستم کە م خراب گە یاندی.»

فەرەنگیس لە دەروونی خۆیدا هاواری کرد: «هەر ویستت خۆت و ئیمه بیچاره بکە ی، مالتویرانمان بکە ی.»

لە پرتیکدا هەستی بە ماندوو بوون کرد، دەتوت هەموو گیانی کوتراوه، هەرچی قین و توورە بییه کی بوو نە ماوو. هورمز سەری برد بوو داوه و

جوولە ی نە دە کرد. رەنگی سپی سپی ببوو. فەرەنگیس بە خۆی وت:

«رۆژانیک، ئەم سەرم چەند خوش دەویست.» کەچی ئیستا تەنیا تارمایی پیاویکی دەدی کە ئەبلەقانه روانی بوو به بەرامبەر. فەرەنگیس هەستی کرد کە شە پۆلیکی سەرما دەچیتە لە شیبه وه.

ژن و پیاویکی گەنج بە بەردە میاندا تیپه رین، ژنە کە چمکیکی لە چکە کە ی گرت و هەلیدایه پشت هە و ئینجا توند قۆلی پیاوه کە ی گرت. هورمز پەرداخە کانی خستە ناو یه ک و پرسی:

«باشه، تۆ چی دەکەیت؟»

«من؟»

«وتت خانە نشین بووی؟»

«بەلی... بەلی...»

«ئیستا چ بەرنامه یه کت هە یه؟»

«دەمه وی یه کسەر بۆ لای موزگان بچم.»

«منیش زۆرم بیر کرد هە.»

«چۆن؟ بە ژنیکی و دوو منالە وه...»

هورمز قسە کە ی پێ بری، «ئەو خوتیرییه بێ ئەسل و فەسلانە، خۆ منالی من نین.»

«خۆ دایکیان هاوسەر ته. نییه؟»

هورمز سەریکی راوه شاندا و چنگی لە قزە ماش و برنجییه کە ی پشتی سەری خۆی گیر کرد.

هەردووکیان بۆ چەند ساتیک بیدەنگ بوون...

بایه کی سارد به سەر و چاویاندا هات. هورمز وتی: «زستانیش بەرپۆیه.»

زه‌ریای خه‌یال

تاهیره‌ی ریاسه‌تی

ژنه زۆر به‌زه‌حمه‌ت و به‌حال پینلوه‌کانی هه‌لده‌یه‌نی. سه‌عاته‌که‌ش له‌ دوور دووره‌وه‌ سی‌ جار له‌ ده‌دات، له‌ درزی ده‌رگاکه‌وه‌ پيشالتيك پرووناكايي له‌ ژووهره‌که‌ ده‌دات. ته‌قه‌ی وشک و ره‌قی چه‌کمه‌کانی وه‌ردیانه‌که‌ خاو و به‌کده‌نگ له‌ پشتی ده‌رگای ژووهره‌که‌وه‌ ده‌بيستري.

ژنه پینلوه‌کانی لیکه‌نه‌ی و ده‌که‌ويتته‌ جووله‌ جوول!

له‌شی سووکه‌، وه‌ردیانه‌که‌ ناييینی، به‌درزی ده‌رگاکه‌دا ده‌چي و به‌خیرایی با پليکانه‌کان ده‌پري، له‌ شارتيکی دووره‌ده‌ستی ته‌ریکدا، به‌و کۆلانه‌ ده‌گات که‌ پرتگا‌کانی ده‌چنه‌وه‌ سه‌ر باخه‌کان.

دیواری گلینی لار و له‌ویر به‌په‌رژینی په‌ش داگه‌پاوه‌وه‌، به‌ی ته‌وه‌ی ده‌ستیان بو‌ برایی، هه‌روه‌کو خۆیان له‌ به‌رچاوی ژنه‌ن. مناله‌کان له‌ کاتیکدا که‌ سه‌روچاویان دوکه‌لی کارخانه‌ په‌شی کردوون، له‌ گۆشه‌ و که‌ناری کۆلانه‌که‌وه‌ به‌ تاوانانه‌ لیتی ورد ده‌بنه‌وه‌. ده‌گاته‌ باخه‌که‌، ده‌رگای باخه‌که‌ نیوه‌ بازه‌.

ده‌چیتته‌ ژووهره‌وه‌، له‌ناو دره‌خته‌کانه‌وه‌ ورته‌ورتیکی تاییه‌تی به‌ر گوئی ده‌که‌وئی. باخچه‌که‌ پر له‌ درکودال و گژوگیای به‌رز به‌رز. بیناکه‌ له‌ جارن کۆنتره‌ و هاتوه‌ته‌ پيشه‌وه‌. نه‌رده‌یان به‌به‌ر په‌نجه‌ره‌ کورت و بچووک و تۆز له‌ نیشته‌وه‌کاندا داکتیوه‌وه‌، ده‌رگای سه‌ره‌کی قوفل و مۆر کراوه‌، ده‌نگی گۆلحه‌یده‌ر خاوه‌نی راسته‌قینه‌ی باخه‌که‌ له‌ دوور دووره‌وه‌ به‌گوئی ژنه‌ ده‌گات... ژنه زۆر به‌خیرایی قوفل و مۆر ده‌شکینی و ده‌رگا ده‌کاته‌وه‌، ده‌رگا

پاشان وه‌کو ته‌وه‌ی له‌گه‌ل خۆیدا بدوی به‌رده‌وام بوو: «بیرمه‌، ته‌و رۆژانه‌ی که‌ له‌ قوتابخانه‌ بووم، زستان... که‌ به‌فر ده‌باری. بو ته‌وه‌ی پییه‌کانم نه‌ته‌زن و له‌ گۆ نه‌چن له‌سه‌ر گۆره‌وییه‌کانه‌وه‌ کیسه‌ نایلۆنم هه‌لده‌کیشا، چونکه‌ کاله‌م له‌ پی ده‌کرد.»

تیزه‌ بزیه‌کی کرد: «ئه‌وسا وام بیس ده‌کرده‌وه‌ که‌ ئه‌گه‌ر ده‌وله‌مه‌ند بیم، ته‌وه‌ بو تیکرای قوتابیان چه‌کمه‌ ده‌کرم.»

له‌پر هه‌ستا و وتی: «چاکتر وایه‌ تا تاریکی نه‌کردوه‌ بچین وینه‌یه‌ک بگرین.»

فه‌ره‌نگیس جانتاکه‌ی هه‌لگرت و کردییه‌وه‌ شانی و له‌گه‌ل هورمزدا به‌ره‌و لای هه‌وزه‌که‌ رۆشتن، دوو سه‌ریاز له‌لای هه‌وزه‌که‌وه‌ وه‌ستا بوون و وینه‌گره‌که‌ش وینه‌ی له‌ ده‌گرتن، به‌کیکیان لاوازبوو و پیتده‌که‌نی. ته‌وی تریان به‌سیمایه‌کی بنه‌وه‌شی و شیه‌یه‌کی سه‌ریازیانه‌ وه‌ستا بوو.

هورمز ئامازه‌ی وینه‌گره‌که‌ی کرد، وینه‌گره‌که‌ شتیکی به‌سه‌ریازه‌کان وت و ئینجا به‌ره‌و لای ئه‌وان هات، هه‌ردووکیان له‌لای هه‌وزه‌که‌ و پشت به‌فواره‌که‌ وه‌ستان. وینه‌گره‌که‌ ئیشاره‌تی کردن که‌ لیکتر نزیك بینه‌وه‌. فه‌ره‌نگیس له‌ جیتی خۆی نه‌بزوا به‌لام هورمز خۆی له‌ فه‌ره‌نگیس نزیكتر کرده‌وه‌، فه‌ره‌نگیس په‌نجه‌کانی لیکتر ئالاند. وینه‌گره‌که‌ وتی: «به‌ی زه‌حمه‌ت، پییکه‌ن.»

فه‌ره‌نگیس سه‌یری پیره‌میرده‌که‌ی کرد که‌ هه‌روه‌کو خۆی ته‌نیا دانیشتیبوو و، چاوی پریوه‌ ئه‌مان، ئینجا بزیه‌کی هاتی و تیشکی فلاشه‌که‌ش بو ساتیک له‌ چاوی دا و پرووناکی کرده‌وه‌.

مورداد ۱۳۷۶

ئابی ۱۹۹۷

خۆی بەسەر دامیندا داوه و بە دەم جیڕە یەکی وشکەوه، قورس و گران دەسوورێ، پلیکانەکان دەردەکەون. تەونی جالجالۆکە پێی سەر پلیکانەکانیان گرتوو، دیوارەکانی پڕپڕن لە سیسەرک و میس و مۆربانە، ژنە تەوێنەکان بە دەست لا دەبات!...

لە پلیکانەکان دەچیتە سەر وە جموجۆڵ و هاتوچۆکانی بەسووچ و قوژبەکانی مالهەدا تەپۆتۆزێکی یەگجار زۆری دروست کردوو و پارەوی سەر ووی پلیکانەکان تاریک دەکات، دیوارەکانی پارەوێکە لێک نزیك بوونەتەوه و ئازای گیانی ژنە دەگوشن...

ژنە زۆر بەسەختی بە پارەوێکەدا تێدەپه پڕی و بەرامبەر بە ژووورێک دەووستی، دەرگای ژووورەکه مڕومۆچ و ئەستوور و ناشیرین لە ژنە دەپوانی. دەرگاکە دەکاتەوه. ژووورەکه پڕە لە مشک، هەرکە ژنە دیت مشکەکان بلاوه دەکەن، لە دوور دوور وە بەخرتە خرتی مشکەکاندا جوینی کاغز دەبیستێ، بۆ کۆن و بۆنی لەشی مشکەکان تیکەلبوون و هەوای ژووورەکه یان قورس کردوو. ژنە بەرەو کەنتۆرەکه دەچی. جالجالۆکە یەکی گەورە خەریکە لەسەر کەنتۆرەکه تەون دەچنی. ژنە بێ ئەوهی گوی بەپەله قازەوی جالجالۆکە که بدات بەپەله دەرگای کەنتۆرەکه دەکاتەوه. کراسی بووکیئییەکهی هەر وەکو خۆی بێ دەست لێدان لە کەنتۆرەکهدا هەلئاسراوه. کراسەکه بزەیهکی خەمناکی لە چینهکانی خۆیدا حەشار داوه. کراسە دەر دەهینێ و لە باوێشی دەگرێ. چەندە تەنگ و بچووک دیتە بەرچاوی!... باوێر ناکات کە پۆژێک لە پۆژان ئەو کراسە ی لەبەر کردوو، زۆر بەسەختی و بەهەناسە پڕکی لەبەری دەکات و بەرامبەر ئاویئە بالانماکە دەووستی.

ئاویئەکه تارماییه تۆز لێ نیشستوو کهی دەنوینێ. لە چەکمەجە میزەکه، تاجە گۆلێک دەر دەهینێ و دەیخاتە سەر قژە خۆلە میشییەکهی!... دووبارە دەچیتەوه بەر کەنتۆرەکه، دەست دەکووتی و لە بنی بنهوهی کەنتۆرەکهدا

دەرگایەکی شاراو دەوژیتەوه. دەرگاکە دەکاتەوه. کتیبەکان وەکو خۆیان دەستیان لێ نەدراوه، خێرا دەرگا شاراوێکە دادەخاتەوه و هەناسە یەکی قوول هەل دەکیشێ. بزەیهکی مات سیمای دەکاتەوه و خرته خرتی کاغز جوینی مشکەکان ئەو ناوهی تەنیوه، ژنە بەپەله لە ژووورەکه دیتە دەر وە بەهەناسە پڕکی بە پارەوێکەدا دەپروا. ریتگا باریک و خۆلە میشییەکه هیشتا ئاوه لێیه. لە پلیکانەکانەوه دادەگه پڕی و خۆی دەگه تیتە دەر وە ی بیناکە. لە خوار پلیکانەکان، پیاوه چاوه ریتی دەکات و قژە رەشەکهی لەبەر پۆشنایی خۆرەکهدا دەبریسکیتەوه. چاوهکانی میهرەبان و وەکو هەمیشە بزەکهی هەر لەسەر لێوه. دەستەکانی بۆ ژنەکه درێژ دەکات و دەستی یەکتر دەگوشن، ئەلقەکانیان، ئەلقە ی بە دەستگیران بوونیان پەنگێکی زەرد و جوان لە ئاسماندا دروست دەکات. بە یەکهوه دەکەونه پڕی، لە باخچه کهوه بۆنی گۆلی جۆراوجۆر دیت، درهختهکان سرتەسرتیکی تاییهت دووپات دەکەنهوه، هەندێ جار سەردەنێن بە یەکهوه و هەندێ ساتیش لێک دوور دەکەونهوه، دەنگی هاوارێک دیتە گۆی. دەنگەکه لە ناو درهختهکانەوه دیت. «ئەوهتا، خۆیهتی، نووسەرەکه یه!...» چەند چە کدارێک لە ناو درهختهکانەوه بۆ پیاوهکه دین، لولە ی تەنگەکانیان بریسکە یەک دەخاتە ئاسمان و ژنە دەقیرتێنی:

«مە یه ن... خۆ ئەو دەمێکە هیچ نا نووسی!»...

پیاوه لە نیوان دەستی چە کدارەکانەوه نیگایەکی سەرزەنشتاوی دەبریتە ژنە...

مشکەکان لە پشتەوه خەریکی جوینی کراسی بووکیئینی ژنە، ژنەش هەر و دەقیرتێنی. «من چاوم لێیه، دە یه ن. ئەوه تان خەریکن دە یه ن.»

پیل سووهکانی بەسەخت هەل دەهینێ. تەقە ی وشکی چە کمەکانی وەردیانه که خیراتر دەبێ. دووان بەجلی سپییەوه بە ژووور سەریهوه دین و دەچن، دەنگی جوینی کاغز لە دەمیانهوه دەگاتە گۆی ژنە.

سه‌ریبان به‌شیتوهی سه‌ری مشکه، ژنه رووته و له‌شی به‌عه‌ره‌قیټکی لینج و ناخوش قورس بووه و به‌ته‌خته‌که‌وه نووساوه. یه‌کیکیان هاوار ده‌کات: «سسته‌ر، ده‌رزی!» . هه‌ست به‌کزانه‌وه‌یه‌کی که‌م ده‌کات له‌ژیر پیستیدا. پیل‌وه‌کانی ده‌که‌ونه سه‌ریه‌ک.

بیده‌نگی هه‌موو لایه‌ک ده‌ته‌نی، ته‌قه‌ی وشکی چه‌که‌کانی وهردیانه‌که له‌ پشت‌ده‌رگا‌که‌وه دیت. نه‌و به‌هیتواشی پیاسه ده‌کات.

فرده‌وس

تاهیره‌ی ریاسه‌تی

له‌سه‌ر گرده‌که وه‌ستاوه. - با - دانتیلی ته‌نووره کورته کلوشییه چینداره سه‌وزه‌که‌ی له‌ ده‌وری پیسه‌کانی دوور ده‌خاته‌وه و بازنه‌یه‌کی گه‌وره‌ی نه‌وتوی پی‌ دروست ده‌کات که له‌به‌ر دوایین تیشکی کزی خوژئاوادا سه‌ره‌وخوار ده‌کات. قردیل‌ه‌ی زه‌رد و بریسکه‌داری ده‌وران ده‌وری ته‌نووره‌که‌ی له‌به‌ر تیشکی نارنجی خوژدا بریسکه بریسکی‌تی و له‌گه‌ل جووله و بزوتی با-که‌شدا په‌لکه‌ زیرینه‌یه‌کی وا دروست ده‌کات که په‌یتا په‌یتا دیار نامینی و ده‌رده‌که‌وتنه‌وه. بیره‌وه‌ریه‌کانی ناو می‌شکی فرده‌وس ده‌بنه‌ه‌لم و گوندیش له‌و جاده‌خاکیه‌وه که دوکه‌لیکی ره‌ش و خه‌ستی لی‌ به‌رز ده‌بیته‌وه و به‌ره‌و ناسمان ته‌نووره ده‌کیشی، توزه‌ توزه‌ به‌ره‌و دو‌اوه ده‌کشی.

دارییه‌که که یاریه‌کانی سه‌رده‌می منالی نه‌وی له‌ نیوان لقه‌کانی خوژدا هه‌شار داوه، وا له‌ناو بل‌یسه‌ی ناگردا پیچ و لوولیتی و ته‌قه‌ل‌لای مانه‌وه ده‌دا. گه‌لا سه‌وزه‌کانی دره‌خته‌که به‌جووله و بزوتی باکه له‌ ناسماندا ده‌چه‌رخن و په‌لکه‌ی دریزی لقه‌کانی وه‌کو شه‌پول‌یک خوژان به‌ناسماندا ده‌کیشن و قاوه‌یی هه‌لده‌گه‌رین.

فرده‌وس کچیټکی بچکۆله‌ی قژ نالتوونی ده‌بینی که هه‌موو به‌نالتوون بانگی ده‌کن. کچه بچکۆله‌که له‌ نیوان لقه‌کانه‌وه ده‌سته‌کانی راده‌وه‌شینن و چاوه قاوه‌یه‌کانی ده‌بریته‌ فرده‌وس. فرده‌وس ده‌بیته‌ روح و ده‌چیته گیانی مناله‌که‌وه و ده‌قیژینی که خوژی به‌هه‌لواسراوی به‌دوایین لقی

دره خسته که وه ده بیینی، به هم موو توانایه وه به ردیک که ده ورو به ره که ی گژوگیای سه وزی ورد و که له گهت ته نیوبه تی، له ده ورونی چالیک ده رده کیشی و به هر دوو دست به رزی ده کاته وه. جا ئیستا هرچی هیزی هیه له ده سته کانیدا کۆی کردوه ته وه و به رده که ده هاو پیژی، به رده که له ئاسماندا ده چهرخی و به کراست به ره و گونده که ده روا، که ده گاته سه وروی دو که له رهش و خسته که گه وره ده بی و وه کو په له هوریک کی خۆله میشیی زه به لاح سیبه ره که ی ئاسمانی گوند ده گریته وه و ورده ورده دیتته خوارئ، گوند نشینان ده ستیان به ره و ئاسمان هه لبریه و هاواریان له گوتی فرده وسدا دنگ ده داته وه. به رده که سات به سات دیتته خواره وه و دوای توژی فرده وس گوتی له دارووخانی دیواری گلین و په نجه ره و پاشماوه ی لقی داری بی و قریشکه ی منالیی خۆی ده بی و، له که لاه و چۆله وانی گونده که ده روانی که ته نیا پارچه به ردیک کی خۆله میشی و ناشیرینه، نه وسا هرچی هیزی ته ده پریژیتته پییه کانی و به ره و جاده که غار ده دا و له گه ل خۆیدا هه ر ده یلیت و ده یلیتته وه «ته واوبوو، ته واوبوو». ئاسمان خۆله میشی بووه و هم موو شته کان سات به سات توختر و تاریکتر ده بن. له قه راغ جاده که دا وه ستاوه و ده سته کانی به رز کردوه ته وه و راپانده وه شینئ. مینی بووسیک (*) به لووره لوور دیت و ده وه ستنئ. فرده وس خۆی فری ده داته سه ر کورسیبه کی چۆل و نوقمی تیشکی سووری ناو ئوتومبیله که ده بی.

هه ناسه برکیی پی که وتوه و چاوه کانی ده سووتینه وه. هیشتا زرم و کوتی شکانی به رد و دارووخانی په رژین و دیواره کانی له هم موو ئازای خۆیدا ده بیست، دلۆپی گه وره گه وره ی عه ره ق دانتیلی ده ورو به ری چارشپوه که یان به ناوچه وانه به رز و سپیبه که په وه نووساندوه. پولکه کان نیوه باز نه یه کی ره نگا و په نگیان به ناوچه وانبیبه وه کیشاوه که له بهر تیشکه سووره که دا

(*) مینی بووس: پاسی بچووک.

ده بریسکیته وه موسافیره کان سه بری ده که ن، فرده وس گونده که یان پی نیشان ده دات و پچرپچر ده لئ «له ژیر به رداا پلیشایه وه، له پیشدا سووتا پاشان پلیشایه وه، منیش خه ربیکبووم ده سووتام، یانی منالیم بوو که ده سووتا و رزگاریشم نه کرد، وتم لیگه ری با بسووتی وا باشته»

موسافیره کان له و دیو شووشه کانه وه ده روانه گونده که که له ژیر سیبه ری ره شی شه ودا خه ربیکه دیار نامیینی و کاتی یه که مین چرای کری پشتی په نجه ره یه کی بچووک کی مالیک تیشکیکی پارچه پارچه له فزایه کی بچووکدا بلاو ده کاته وه نه وان له فرده وس ورد ده بنه وه و به ده ست ئامازه بو سه ری ده که ن و به حه سه ره ته وه سه ر راده وه شینئ، فرده وس به شو فی ره که ده لئ: «خیرا که خیرا وا دو که لی گونده که خه ربیکه به ره و ئوتومبیله که دیت.»

شوفیره که نه یده زانی چ هیزی که فه رمانی پی ده کات و به توندی پیی نا به به زیندا و ئوتومبیل وشکه لووره یه کی وای کرد که موسافیره کانی به سه ر چالی و چۆلی و تاسه کاند هه لبه زانده وه.

فرده وس که چه ند جاریک لای کرده وه و له جاده که ورد بووه وه و گونده که ی دی خه ربیکه مه حف ده بیته وه، پالییدا به کورسیبه که ی داوه و سه ری به پشتدا برد و هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا که زباتر له ناخ ده چوو و دوای نه وه ش که چه ند جاریک ده ستنی به دلایدا هیئا چاوه کانی نووقاند. تازه ش تیگه یشت که که سییک له په نا ده ستنیبه وه لیی ده پرسئ «وتت گونده که خه ربیکبوو ده سووتا و ده پلیشایه وه؟» فرده وس بی نه وه ی چاو بکاته وه وتی «به لئ سووتا، سووتا» هاوسه فه ره که ی وتی «به لام خو من هیچ شتییک نا...» فرده وس به ده نگی به رز وتی: «سووتا، سووتا» هاوسه فه ره که شی ئیتر بیده نگی لی کرد.

فرده وس خه وتبوو، له ته قه ی کردنه وه و داخستنی ده رگای مینیبووس و خسه خشی کیسه ی نایلون راجه نی، چاوه کانی هه لگنۆفت، هاوسه فه ره که ی وتی «ئه مشه و له کوئ؟» به لام فرده وس به خیرایی له ئوتومبیله که دابه زی و

رۆیشت. مووه‌کانی له‌شی له سه‌رمادا رەپ وه‌ستابوون. به‌چهند شه‌قامیتکدا تیتیه‌ری که ههر نه‌شیده‌زانی کوپن، تاک و ته‌رایه‌ک دوکان و موغازه‌کان کرابوونه‌وه و له جتییه‌کدا و له‌سه‌ر سه‌کۆی به‌رده‌م موغازه‌یه‌کی داخراودا دانیشته، هه‌ناسه‌پرکیتی بوو. ده‌نگیکی کزی خنکاو له قوولایی قورگییه‌وه ده‌بیسترا، سه‌ری به‌دیواردا ده‌کیشا و چنگی له دلّه به‌نازازه‌کی گیر ده‌کرد، تارمایه‌گه‌لیکی ده‌دی که له هاتوچۆدان و سه‌داگه‌لیکی که هه‌ندی جار پتیه‌نن و هه‌ندی جاریش گریان بوو. هاوار و پارانه‌وه بوو، له‌سه‌ر سه‌کۆکه راکشا، پتیه‌کانی کۆکرده‌وه و چارشویه‌کی به‌خۆی دادا.

پتلیوه‌کانی قورس بوون و تارمایه‌گه‌لیکی دی له دووره‌وه ده‌هاتن، ئەم تارماییه‌بانه‌ش که نزیکبوونه‌وه خه‌لکانیکی بچ سه‌ربوون. پارچه‌ی ته‌نکی قاوه‌ییان به‌سه‌ر شانوه‌وه بوو، گوربسیکی درتیش به‌ده‌سته خه‌ناوییه‌کانیانه‌وه (*).

پیزگه‌لی ریکویتی و مونه‌زه‌میان دروست کردبوو و پتیه‌کان به‌زه‌ویدا ده‌کوتا. کاتیکیش به‌به‌رده‌می ئەودا تیده‌په‌رین ئاماژه‌یان بۆ ده‌کرد، ئینجا ده‌نگیک که له پتیشدا وه‌کو نوزه‌نوزیک و پاشان به‌رز و به‌رزتر ده‌بوو، تا ده‌نگه‌که بوو به‌هاوار و یه‌که‌مین هاواریش وه‌کو ئەوه‌ی پارچه‌ ئاسنیک به‌زه‌ویدا به‌ینی جه‌سته‌ی فرده‌وسی هیتایه‌ له‌رزین و ده‌یوت «ئوه‌ شه‌یتانه شه‌یتانه»، ده‌نگه‌که وه‌کو کیتیک به‌نێ و دوایی ده‌نگ بداته‌وه ئاابوو. فرده‌وس به‌زه‌وییه‌که‌وه نووسابوو و، ههر گرمۆله‌ ده‌بوو و ده‌چوووه‌وه خۆی، له‌ناو چالیکدا ههر خۆی لول ده‌کرد و ده‌ورویه‌ری چاله‌که‌ش له ژیر پتی مرۆقه‌کاندا داده‌چوو. ئەوه‌نده داده‌چوو که فرده‌وس پتیه‌کانی ده‌دی. پتی لاواز و خۆلای و په‌نجه‌ی شه‌قار شه‌قار بوو. ده‌ره‌لنگی پانتۆله‌کانیان که له ساتینی ره‌ش دروست کرابوون له‌گه‌ل جووله‌ی پتیه‌کاندا به‌ملاو به‌ولادا ده‌هاتن. پتیه‌کان به‌سه‌ر فرده‌وسدا ده‌ریشتن و فرده‌وس-یش ده‌پلشایه‌وه

(* ده‌ستی خه‌ناوی: کینه‌یه‌یه‌ بۆ که‌سانی بچ ئیش و بچ کار.

و له‌گه‌ل گۆ و خۆلی ناو چاله‌که‌دا تیکه‌ل ده‌بوو، جا ئیستا جه‌سته پلشایه‌که‌ی له‌ناو قوراوه‌که‌دا سه‌ره‌وخواری ده‌کرد، ههر چیه‌کیشی ده‌کرد ئاوه‌که زیاتر نوومی ده‌کرد و به‌ره‌و قوولایی خۆی ده‌یکتیشا. زه‌ره‌ زه‌ری جه‌سته‌ی که لیک ترازابوون به‌نه‌مانی ده‌نگه‌کان دانه دانه ده‌چوونه‌وه لای و پتیه‌ی ده‌نووسانه‌وه، به‌لام دلّی که پاترییه‌کی بچووک بوو، به‌دیواری چاله‌که‌وه نووسابوو، ئەویش هه‌رچی هه‌ولتیک ده‌دا که خۆی به‌پاترییه‌که‌ بگه‌ینێ، دیواری چاله‌که‌ و پاترییه‌که‌ لیتی دوور ده‌که‌وتنه‌وه. ده‌می پر بپوو له قوراو و به‌زه‌حمه‌ت هه‌ناسه‌ی ده‌کیشا، ده‌سته‌ خه‌ناوییه‌کان پاترییه‌که‌یان له دیواری چاله‌که‌ جیاکرده‌وه. ده‌سته‌کان ناگریان لێ ده‌بووه‌وه و سات به‌سات بلیتیه‌یان ده‌سهند.

ده‌سته‌کان به‌ره‌و ئەو راده‌کیشران و پاترییه‌که‌ش له‌ناو بلیتیه‌کاندا ده‌سووتا. په‌نجه‌ سوور و ناگراوییه‌کان له ده‌وری گه‌ردنی ده‌ئالان، ئەویش توانی ته‌نیا قیژه‌یه‌کی کورت بکیشێ و هیچی تر. چاوه‌کانی کرده‌وه، له‌سه‌ر سه‌کۆی ساردی موغازه‌که‌ تلپکی به‌جه‌سته‌ عه‌ره‌قاوییه‌که‌ی دا.

ئاسمان ره‌نگی شیریی بوو. ده‌سته‌کانی به‌شان و ملیدا ده‌هیتا و په‌نجه‌ زبر و خه‌ناوییه‌کانی هه‌ست پچ ده‌کرد. ترپه‌ی پتیه‌کانی ده‌بیست که خه‌ریکبوون لیتی نزیک ده‌بوونه‌وه. به‌بیتزارییه‌وه ده‌پروانییه‌ ده‌ورویه‌ر. کاتیک هیچ که‌سی به‌دی نه‌ده‌کرد پتلیوه‌کانی قورس ده‌بوون و ده‌نیشته‌وه سه‌ریه‌ک.

له‌نیوان خه‌و و بیداریدا سه‌یری له‌ چۆل و هۆلی ئەو ده‌ورویه‌ره‌ ده‌هات، چه‌ندین جار ده‌ستی بۆ کوره‌که‌ی کوتا به‌لام ههر سه‌رمابوو و له‌ نووکی په‌نجه‌کانییه‌وه ده‌خزایه‌ ژیر پتیه‌ی و ده‌یگه‌زی. ئیستا ئیتر هه‌ستی ده‌کرد که له‌شی سووک بووه. له‌ ده‌شتیکه‌ی گه‌وره‌دا وه‌ستابوو. له‌ به‌رامبه‌ریدا ریزی دره‌ختی سنه‌ویه‌ر هه‌بوو که گه‌لا باریک و تیره‌که‌کانی له‌ هه‌ور ده‌خشان. گه‌لا باریک و تیره‌کان هه‌وره‌کانیان ده‌رووشاند و له‌و ئاسمانه‌

خۆلەمیشییەوه لەناکاو ریشالئیک نوری زێرین لە لیواری هەورەکانەوه سەرەتاتکتیی دەکرد و جەستەى فرەدەوسى گەرم دادەهێنا. لەوسەرى درەختەکانەوه دکتۆر مستەوفى بەخۆى و قژە رەش و بریسکەدارەکە یەوه کە هەمیشە بەیەکلادا داھێنرابوو. بەچاویلکە زەرەبەینییە ناسکەکە یەوه و بەدەموچاوه بچوو کە یەوه کە بزە هەمیشە ییە کە ی پرى کردبوو، لە دوورەوه دیاریبوو دەهات. با چوو بوو ژێر سەدرییە سپییە کە یەوه و لەشولارە لاوازە کە ی قەلەوتر نیشان دەدا، سەبەرگەلى کزوماتى گەلا تیزەکانى درەختى سنەوبەرە کە دەپژانە سەر دەموچاوى و خۆلەمیشییان دەکرد و پاشانیش نەدەمان. فرەدەوس بەچەپکى گەورەى گولە نیرگزەوه بەرەوى لای دوکتۆر پۆشت. دوکتۆر سەلامى لى کرد، ئەو هەلەمەى لەو سەرمایەدا لە دەمى دەهاتە دەرەوه، دەبوو ئاوانگ و دەتکایەوه سەر پەرى گولە نیرگزەکان.

دوکتۆر وتى «فرەدەوس خانم، کارەکە ئەوئەندەش گران نییە، خەمى پارە و مەسەرفە کەیت نەبێ، هەمووی دەخەمە ئەستۆی خۆم، بەلام هەر دەبێ نەشتەرگەرىت بۆ بکری». دکتۆر لەسەر وشەى (دەبێ) هەلۆتستە یەکی دەکرد و دیسان دەبوو ئەوه.

«هیچ نییە، هەر پاترییەکی بچوو ک دەخەمە دلتەوه و هیچی تر! دواى چاک دەبیتەوه بەلام دەبێ وریا بى» فرەدەوس گولەکانى بۆ دوکتۆر درێژ کرد و پێکەنى و وتى: «باشە، دوکتۆر گیان، باشە» گولەکان یەکە یەکە لە دەستى فرەدەوس خزان و هیواش هیواش لە دەورى دکتۆر کەوتنە جوولە جوول و لەگەل شەنى شەمالدا کەوتنە سەرەوخوار کردن، پاشان ئەو دەوروبەرەیان پر کرد و تا چاوه تەرى دەکرد هەر گولە نیرگز بوو، هەتاو تۆزە تۆزە خۆى بەسەر هەورەکاندا دەکیشا و لە پەرى گولەکان دەخشا. دکتۆر پۆشت.

چەند جارێکیش گەرایەوه و لەسەر خۆ وتى «هەر تەنیا پاترییەکی

بچوو کە و هیچی تر» چلە نیرگزەکان دەخشسان لە پانتۆلە رەشە کە ی دکتۆر کە خەریکبوو دوور دەکەوتەوه، ئەوئەندە دوور کە لەناو دەشتە کەدا ئەوئەندە ی پەرەسێلکە یەکی بچوو کى لى هاتبوو. کەسێک لە جینگایە کەوه بانگى لى کرد. چاوهکانى کردەوه، پیرە پیاویک بەدەموچاویکی لیتەوه سەیری دەکرد و دەیوت: «هەستە خانم، هەستە، لێرە چى دەکەى؟» دەموچاوى درێژى پیاوه پیرەکە تۆزە تۆزە روون دەبوو، فرەدەوس هەستا، ئازای گیانى وشک ببوو. پتییەکانى لە ژێر رکیفیدا نەبوون. زۆر بەزەحمەت چارشیو کە ی هەلکیشا و چوو لەناو باخچە بچوو کە ی ئەوبەرى موغازە کەدا دانیشت. پالى دا بەدرەختى کورتى ناو باخە کەوه و بەبێ دەریەستى پتییەکانى بەسەر ئەو گژوگیا کورت و درێژانەدا راکیشا، لەسەر شوستە کە ی بەرامبەریشەوه چاوى لى بوو دوکانەکان یەک لەدواى یەک دەکرێنەوه، خەلکانێک بەخێرابى دەهاتن و دەچوون و دەبوونە یەک، دەنگەکانیان لیکتر دەهالان و، فرەدەوس-یش لەوسەرى شەقامىکی نااشنادا بەشوین لکوپۆبى ئەو درەختى بییە گونە کەدا دەگەرا کە بەیانیان خۆیان لە ئاوه کە هەلەدەسوو. بەشوین ژنگە لیکدا دەگەرا کە یەکتریان دەناسى و سالانێک بوو دەرد و خۆشییەکانیان پێکەوه بەش کردبوو، ژنگە لیک کە بەیانیان زوو بەخۆیان و تەنووڕە کلۆشییە کورت و رەنگا ورەنگەکانیانەوه و بەقاپ و قاچاغ و گۆزەلەکانیانەوه دەچوونە سەر کانى. بەشوین ئەو منالە خۆلاوییانەى کەرەسەى یارییەکانیان لە قەراغ گۆلاوهکاندا دەدۆزییەوه. هەستىکی سەیر تیکەل بەناوئەوى دەبوو و پێکەوه دەبوونە یەک، کەچى لە یادکردنەوى هەموو ئەمانەدا هیچ یەکیان ئەفسوسێکیان لە دەروونیدا نەدەبزواند، کاتى توانیبوو نۆتینى نەخۆشى بەجى بهیلتى، بەهەموو بوونییەوه تەنباى لەمس کردبوو.

بەخۆشییەوه چوو بوو کۆلان، ئەو کۆلانانەى کە عەسرانە ژنانى گوند ئاورشیتیان دەکرد و لە دەورى یەک کۆ دەبوونەوه. بەلام بەرلەوى بەگاتە لایان دەنگىکی دەبیست، دەیوت «ئەوهتا، خەریکە دیت، با برۆین» و

بلاوه‌یان لئی ده‌کرد، تاقه دوکانداری گونده‌ک‌ش پیتی و تبسو «هیچ شتی به‌تۆ نافرۆشم، که‌ف‌فاره‌ی هه‌یه» منالّه‌کان که‌ ده‌یاندی ده‌یانزربک‌اند و رایان ده‌کرد، می‌رده‌ک‌ه‌شی چه‌ند مانگی‌ک بوو کۆمه‌ کۆم ده‌هاته‌وه و له سوو‌چی‌ک‌دا کس‌کۆله‌ی ده‌کرد و په‌یتا په‌یتا جگه‌ره‌ی ده‌کیشا بی‌ نه‌وه‌ی ورته‌یه‌کی لیوه‌ بیت، دوینیش له‌ پاش نه‌وه‌وه‌ی بی‌ده‌نگییه‌ پیتی و تبسو «بوو‌یتسه‌ هۆی ئابروو چوونم فرده‌وس، وهره‌ ژنی چاک به‌ و ئی‌ره‌ به‌جی به‌هیلّه، برۆ بۆ جی‌گایه‌کی تر فرده‌وس، که‌س هه‌یچم لئی ناکرێ. بوومه‌ته جیتی تانه‌ و ته‌شه‌ری هه‌موو خه‌لک فرده‌وس، تۆچ به‌لایه‌ک بوو‌یت به‌سه‌رمدا رژایت». به‌هه‌ناسه‌ی پچرپچر و خنکینه‌ری ده‌مه‌ بۆگه‌نه‌که‌ی پر ده‌کرد له‌ با، چاوی بری‌بووه‌ شو‌سته‌که‌ی به‌رامبه‌ر و له‌ خالی‌ک‌دا که‌ نیگا‌کانی می‌رده‌که‌ی له‌مدا نه‌بله‌ق ببوو نه‌م په‌یتا په‌یتا خۆی ده‌چه‌مانده‌وه و راست ده‌بووه‌وه و به‌ده‌ست شتی‌کی له‌ خۆی دوور ده‌خسته‌وه و ده‌بته‌کاند، پاشان دووباره‌ پیکه‌وه‌ی گری‌ ده‌دانه‌وه. په‌نجه‌کانی خۆی نه‌ونده‌ گوشی‌بوون هه‌موویان شین هه‌لگه‌رابوون.

خۆی ده‌هاته‌ به‌رچاو نه‌ونده‌ی دار سنه‌وبه‌ره‌کان که‌له‌گه‌ت بووه‌ و له‌ رووی نه‌وه‌ ریزه‌ خه‌لکه‌ی گوندا و هه‌ستاوه‌ که‌ پیاوه‌ ده‌ست به‌خه‌نه‌که‌ له‌ سه‌ره‌تای ریزه‌که‌دا بوو و نه‌م سلی له‌ هه‌یچیان نه‌ده‌کرده‌وه و راسته‌و‌راست چاوی له‌ چاویان بری‌بوو. سه‌ری هه‌لپری، هه‌وره‌کان به‌سه‌ر سه‌ریه‌وه و له‌ نزیک ده‌مو‌چاوییه‌وه کرژ ده‌بوون و ده‌چوونه‌وه‌یه‌ک. به‌توندی ده‌ستی به‌هه‌وره‌کاندا کیشا، هه‌وره‌کانیش ده‌ستیان نماوی کرد و تۆزه‌ تۆزه‌ بارین. ئازای گیانی دلۆپه‌ی ئاویان لئی ده‌تکا. ده‌سته‌کانی وه‌کو پلوسکی‌کی گه‌وره‌ به‌سه‌ر سه‌ری خه‌لکی گونده‌وه‌ راگرتبوو. ئاو له‌ پلوسکی به‌رزی ده‌سته‌کانییه‌وه‌ ده‌رژایه‌ سه‌ر خه‌لکی گوند و ده‌بووه‌ سێلاو. پیاوی سه‌ر کاروانه‌که‌ی به‌شه‌قی‌ک خسته‌ سه‌ر زه‌وی و ده‌نگه‌کان بوونه‌ هاوار. «لپیی گه‌رێ» «هه‌رچی ده‌لئی راست ده‌کات.» «نفوس‌ی پاک‌ی نه‌وه‌ گوندی راگرتووه.» «ده‌ستی له‌ روودا به‌رز مه‌که‌ره‌وه‌ خوا غه‌زه‌بت لئی ده‌گری.»

ده‌نگ و سه‌دای خه‌لکه‌که‌ له‌ناو هه‌ژه‌ی شه‌پۆله‌کاندا گوم ده‌بوو و، پاشان یه‌ک له‌دوای یه‌ک ده‌خنکان، داربییه‌که‌ ئاو بردی. بووکه‌شووشه‌کانی ناو دوکانه‌که‌ی به‌رامبه‌ر، بنجه‌که‌له‌رم و تووره‌کان، دوکانداره‌کان. هه‌ر هه‌موویان یه‌که‌یه‌که‌ په‌له‌قازه‌یان ده‌کرد و پاشان ده‌خنکان. کانی و ماله‌کانیشیان نفوم بوون. نه‌وه‌ ژنانه‌ی قسه‌یان له‌گه‌لیدا نه‌ده‌کرد مردبوون و ته‌رمه‌کانیان به‌سه‌ر ئاوه‌که‌وه‌ بوو. شه‌پۆله‌کان خۆیان به‌پیتی‌کانیدا ده‌کیشا به‌لام نه‌ده‌که‌وت. قورس و قایم وه‌ستا‌بوو و پیتی خسته‌بووه‌ سه‌ر ده‌می پیاوه‌ ده‌ست خه‌ناوییه‌که‌ (*) تا توانی گوشاری خسته‌ سه‌ر و پاش تۆزتی‌ک به‌ئارامیی پیتی لا‌برد، پیاوه‌، که‌ هه‌ر نه‌وه‌نده‌ی ده‌نکه‌ شقارته‌یه‌کی لئی هاتبوو سه‌ر ئاوه‌که‌ که‌وت و ئاو بردی، ده‌ستی به‌به‌ر چاوه‌کانییه‌وه‌ گرتبوو، چه‌پکی گیا له‌ په‌نجه‌کانی ئالابوون، ده‌نگی‌ک له‌ دووره‌وه‌ ده‌یوت «به‌یانی زوو که‌ دوکانم کرده‌وه‌ له‌ویدا خه‌وتبوو». پیاوی‌ک ده‌یوت «شپته». ژنی‌ک ده‌یوت «فیداره، په‌رکه‌م ده‌یگری...» منالیتی‌ک ده‌یوت «داوای دایکی ده‌کا» دلۆپه‌ی باران سه‌رو‌چاوی فینک ده‌کرده‌وه، په‌نجه‌کانی لیک ده‌ترازان و گیایه‌کان سه‌ر ئاوی باخچه‌که‌ ده‌که‌وتن. سه‌رسام و نه‌بله‌قانه‌ له‌وه‌ خه‌لکه‌ ورد ده‌بووه‌وه‌ که‌ ده‌وریان لئی دا‌بوون. باران شه‌قامه‌که‌ی ده‌شت. پیتی‌کانی له‌ناو قوروی باخه‌که‌دا ته‌زیوو و سړیوو. سه‌ری له‌ قه‌دی دره‌خته‌که‌ به‌ردا. یه‌کی پیده‌که‌نی، یه‌کی ده‌رۆشت، ده‌نگی‌ک هاواری کرد «چی قه‌وماوه‌ ریگه‌که‌تان گرتووه، لا‌چن، لا‌چن بزانه». دوکانداره‌که‌ ده‌یوت «قوریان. خه‌تای نه‌م ژنه‌یه‌ که‌ لی‌به‌دا دانیشتووه، دوینیی شه‌وه‌ له‌م به‌ر سه‌رمایه، له‌به‌ر ده‌رگای دوکانه‌که‌ی مندا خه‌وتبوو. شپته‌ قوریان، له‌ به‌یانیه‌وه‌ له‌ کار و کاسبی خسته‌وین، ده‌لئی لافاو هه‌لده‌ستیی. ده‌قیژینی و ناوی که‌سی‌ک ده‌بات، قوریان قسه‌ی قۆر ده‌کات، هه‌لیت و پلیت ده‌لئی قوریان.»

(*) پیاوه‌ ده‌ست خه‌ناوییه‌که‌: لی‌به‌دا مه‌به‌ستی له‌ پیاو‌چاکه‌ هه‌لبه‌ته‌ به‌بیرورای خه‌لکه‌که‌ پیاو‌چاکه‌.

له گه‌ل پاسه‌وانه‌که‌دا ده‌رۆشت و له‌گه‌ل هه‌ر هه‌نگاوێکدا ئه‌و ئاوه‌ی له ناو پیتلاوه‌که‌یدا کۆبوه‌وه چلته‌ی ده‌هات و ده‌رژایه‌ ده‌ره‌وه، به‌شه‌قامگه‌لی نامۆ و به‌لای خه‌لکێکی زۆر‌دا تێسه‌ده‌په‌رین که‌ ئه‌م هه‌ر لاشی لێ نه‌ده‌کردنه‌وه، له‌ جیگه‌یه‌که‌دا پاسه‌وانه‌که‌ به‌یه‌کێکی تری وه‌کو خۆی سپارد، له‌گه‌لیدا به‌راره‌وێکی باریک‌دا تێپه‌رین. له‌ پشتی ده‌رگایه‌که‌دا وه‌ستان، کاتی پاسه‌وانه‌که‌ ده‌رگاکه‌ی کرده‌وه دو‌که‌لێکی خه‌ست له‌ ژووره‌که‌وه به‌سه‌روچاویدا هات. کابرای پشت مێزه‌که‌ که‌ نوقمی ناو دو‌که‌لی نیتوان لێو و په‌نجه‌کانی ببوو و گوێشی بۆ قسه‌کانی پاسه‌وانه‌که‌ شل کردبوو، سه‌روچاوی زۆر موواوی بوو، موویه‌کی سوور. چاوه‌ ره‌شه‌کانیشی له‌ناو ئه‌و گشته‌ مووه‌وه بریبه‌وه ئه‌و. له‌سه‌ر کورسییه‌که‌ له‌ به‌رامبه‌ر کابراکه‌دا دانیشت، ئا و له‌ دامینی ته‌نوره‌که‌یه‌وه به‌ره‌و زه‌وییه‌که‌ پێچکه‌ به‌ست. بلووزه‌که‌ی که‌ به‌له‌شیه‌وه نووسابوو به‌ده‌ست لێی کرده‌وه. کابراکه‌ به‌سه‌ر چه‌پکی کاغزدا نووستابوووه. پاسه‌وانه‌که‌ رۆشت و ده‌رگاکه‌ی داخست، جله‌کانی له‌به‌ر گه‌رمای ژووره‌که‌دا ورده‌ ورده‌ هه‌لمی ده‌کرد، چه‌ند ساتیک به‌بێده‌نگی تێپه‌ری پاشان کابراکه‌ له‌ناو دو‌که‌له‌ خه‌سته‌که‌وه پرسى «ناوت چییه‌»، فرده‌وس سه‌یرێکی ده‌وربه‌ری خۆی کرد چه‌ند کورسییه‌کی خۆله‌میشی به‌ده‌وری ژووره‌که‌دا دانرابوون، وتی «من؟» کابرا وتی «به‌لێ ناوت چییه‌؟» فرده‌وس چاوی بریبه‌ پێچکه‌ ئاوه‌که‌ی سه‌ر زه‌وییه‌که‌ و وتی «فرده‌وس، به‌لام خه‌لک ده‌لێن شه‌یتان» کابراکه‌ پێکه‌نی و وتی «که‌سوکاری، ئاشنایه‌کت هه‌یه‌ لێره‌؟» فرده‌وس منگه‌منگێکی کرد و وتی «نه‌ ته‌نیا دوکتۆر» کابرا وتی «کام دوکتۆر؟» فرده‌وس برۆکانی هێنایه‌وه یه‌ک و چاوه‌کانی بچووک کرده‌وه و وتی «دکتۆر مسته‌وفی» کابراکه‌ به‌پێکه‌نینه‌وه وتی «هه‌ر به‌راستی راستی ناوت شه‌یتانه‌؟». وشه‌ی شه‌یتان به‌ناو سه‌ریدا گێژی خوارد. نیگای به‌سه‌ر ده‌موچاوی کابراکه‌وه سه‌رپوو، په‌ره‌کانی لووتی ئه‌وه‌نده‌ی تر کرانه‌وه و له‌پر‌دا لێی پاسا و په‌لاماری شووشه‌ی مه‌ره‌که‌بی سه‌رمیزی کابراکه‌ی دا و هه‌ل‌یاده‌

سه‌وچیکه‌وه و ئینجا چه‌ند کورسییه‌کی هه‌ل‌گێڕایه‌وه، په‌له‌ی ورد و درشتی مه‌ره‌که‌ب تکانه‌ سه‌ر دیوار و زه‌وی و ده‌موچاوی کابراکه‌وه، کابرا هاواری کرد «ئه‌م ژنه‌تیوه شیشه‌ به‌رنه‌ ده‌ره‌وه» ئینجا زه‌ری زه‌نگێک ئه‌م ناوه‌ی ته‌نی. که‌سیک به‌په‌له‌ هاته‌ ژووره‌وه و ئه‌وی له‌گه‌ل خۆیدا برد، ده‌رگایه‌که‌ له‌ راره‌وه‌که‌دا کرایه‌وه و ئه‌و هه‌ل‌درايه‌ جیگایه‌که‌. ئه‌وی تارێک بوو، دیواری به‌رزى هه‌بوو، ته‌نیا چه‌ند ستوونه‌ نورێک له‌ سه‌رووی شیشه‌کانی ده‌رگاکه‌وه که‌وتبوونه‌ سه‌ر زه‌وی و میل میلیان کردبوو، مشه‌مشى هه‌ناسه‌ ده‌هات، که‌سیک له‌ سه‌وچیکى ژووره‌که‌دا قاچه‌کانی نووشتان‌دبووه‌ و نوستبوو. دوو ژن له‌ به‌رامبه‌ریدا وه‌نه‌وزیان ده‌دا و یه‌کێکیان هه‌رکه‌ سه‌ری ده‌گه‌یشه‌ لای ئه‌ژنۆی به‌بێزاریه‌وه رێک داده‌نیشت و له‌ نیتوان پیتلوه‌ نیوه‌ بازه‌کانیه‌وه سه‌یرێکی ئه‌وی ده‌کرد و ئینجا دووباره‌ سه‌ری داده‌چۆران و تۆزه‌ تۆزه‌ ده‌گه‌یشه‌وه ئه‌ژنۆی. ژنیک له‌لا ده‌ستیه‌وه بوو، په‌یتا په‌یتا جگه‌ره‌ی ده‌کیشا و جار ناچارى لێواری گلیمه‌ پیس و کۆنه‌که‌ی ژووره‌ شیداره‌که‌ی هه‌ل‌ده‌ایه‌وه و قونچه‌که‌ جگه‌ره‌که‌ی لای قونچه‌که‌ جگه‌ره‌کانی تر ده‌کوژانده‌وه.

هه‌ر هه‌مان ژن دوایی به‌ده‌نگێکی گه‌ر پرسى «کوێنده‌ریت؟ هێ سه‌ر جاده‌ی؟» ئینجا ده‌نکه‌ شقارتیه‌کی داگیرسای له‌ ده‌موچاوی فرده‌وس نزیک خسته‌وه و خوولاندیبه‌وه، فرده‌وس سه‌له‌مییه‌وه و خۆی کیشایه‌ دواوه، ژنه‌تیوه‌که‌ پێکه‌نی و ددانه‌ درێژ و ره‌شه‌کانی ده‌رکه‌وتن، ئینجا وتی «وه‌دیش توخوا ئه‌شترسى. زۆر جوانی وه‌للا» به‌لام فرده‌وس له‌ قسه‌کانی ژنه‌تیوه‌که‌ سه‌ری ده‌رنه‌ده‌هینا. هه‌ر له‌سه‌ر زه‌ویه‌که‌ پالکه‌وت و جله‌ ته‌ره‌کانی سه‌رمایان ده‌خزانده‌ ناو جه‌سته‌یه‌وه، چاوه‌کانی نووقاند و وای هه‌ست کرد که‌ هێزێک ده‌بخولیتیتته‌وه، له‌م خوولاندنه‌وه خیرایه‌دا سه‌ره‌گێژه‌ی ده‌گرت و دلێ تیکه‌ل ده‌هات، له‌ پیتلوه‌ نیوه‌ کراوه‌کانیه‌وه چاوی بریبه‌ شیشه‌ ئاسنینه‌کانی سه‌ره‌وه‌ی ده‌رگاکه‌ و تۆزێکی له‌ به‌شى سه‌ره‌وه‌ی کلاویکی نیلی ده‌دی که‌ په‌یتا په‌یتا ده‌رده‌که‌وت و گوم ده‌بووه‌وه.

هر له بهشی سهرهوهی کلاوه نیلییه که وه تۆزه تۆزه دوو شاخی رهش پروان و گهوره بوون و هاتنه سه ری، کاتی نامهرده که ریک بهرامبهر ده رگا داخراوه که و له سه ر نوکی په نجه کانی وه ستا و خوئی هه لبری و سه ری کیشایه ناوه وه و سهیری کرد. فردهوس جووتی چاوی رهش و گه وه دی، قژی رهپ و خه نه بی رهنگی له دهوری شاخه ره شه کانی سات به سات درپژتر ده بوو. هه ناسه قووله کانی کابرا گه رده لوولیکی خهستی قاوه بی ده هینایه ناو ژووره که و دوو ددانی ره شیش به لالیوی ده لب و کراوه یه وه به ره و خوار تا لای چه ناگهی هاتبوون، فردهوس که لیتی وردبووه ناسییه وه. کابرای دهست و په نجه خه ناوی بوو که ده بیوت «ئه وه تانی شه ی تانه که» ئیتر ئه م وشه یه له ده مییه وه و له گه ل دوکه لیکی خه ستدا لوولی خوار و به ره و ژووره که ته نووره ی به ست. تیکرای خه لکی گوندیش له پشتییه وه بوون و ئامازه ی سه ری ئه ویان ده کرد. کابرای دهست خه ناوی وتی «که سیک پاترییان خه ستیته دلاییه وه یانی ده ستیان خه ستووه ته کاری خوداوه. خوا غه زه بان لی ده گری. خوا ئاکام و عاقیبه تی خه لکی ئه م گونده به خیر بگری. له وانیه ته گه ر لیره دا بمینیتته وه لافاو ههستی یان بوومه له رزه یه کی وای بی که ناوی ئه م گونده هه ر به یه کجاری له سه ر رووی زه ویدا بسپرتته وه، تا ده توانن نه فرهت له شه ی تان بکه ن و به پشت و په نای خواوه بچه وه سه ر ئیشوکاری خو تان» خه لکه که بلاوه یان لی کرد، ژنیک له دوور دووره وه هاواری ده کرد و هاواره که ی هه موو گوندی ده گرتته وه، هه موویان په نابان بو ماله کانیان ده برد و منالانیان له کوچه و کۆلندا کۆ ده کرده وه.

فردهوس راپه ری و به ره و ده رگا که رۆشت، به مشتی توند و قایم کیشای به ده رگا که دا و قیژاندی «درۆ ده کات، به خوا درۆ ده کات» وشه کان له قورگیدا ده تاسان. به رچاوه کانی تاریک ده بوون و دلی ده گرا. ده رگا که کرایه وه و پاسه وانیک ئه وی به پالیک هه لدا یه بنی ژووره که وه، فردهوس هاشا ولی بو پاسه وانیه که برد و ده موجاوی رنی. جیی پروشاوییه کانی ده موجاوی خو نیان لی ده هات و په ی تا په ی تا هاواری ده کرد «ئه وه شیتته

شیت» ئینجا چند که سیک له فه رمانبه ره کانی شاره وانی رژانه ناو ژووره که وه، ژنه جگه ره کیشه که خوئی گه یانده لای دوو ژنه که ی تر که له سوو چیکی ژووره که دا بوون، پاسه وانیه که ی یه کم دووباره پالی پیوه نا به ره و بنه وه ی ژووره که، فردهوس پشتا و پشت رۆشت و لای دیواره که وه نووشتایه وه، هه موو شته کان له به رچاویدا رهش رهش بوون و ده خوولانه وه، لیوه کانی شین هه لگه رابوون، چاوه کانی نووقاند و که وته سه ر زه وی، له دووره وه غه لبه غه لیک به گوتی ده گه یشت. هه موو شتیک وه کو هیلکی کز و باریک به به رچاویدا تیده په ری، زه رداویک له لووله یه کدا و به لای ده ستییه وه سه ره و خواری ده کرد، له دوور دووریشه وه ترپه ی پتی ده بیست و سات به ساتیش هه نگاوه کان نزیکتر ده بوونه وه، له ناو غه لبه غه لب و ژاوه ژاویکی دووردا دهنگی ناشنایه کی بیست.

- «به لی قوربان چند مانگیک له مه وپیش من نه شته رگه ریم بو کرد»

- «ئه وساش هه روا شیت؟...»

- «نا نا شیت نه بوو، هه ر نه خووشی دلی بوو، زۆریش به ده ماخ بوو، پاترییه کم خهسته دلاییه وه، هه ر کاتیکیش له گونده وه ده هات گولی بو...»

- «جاری ئیمه له شیتخانه دا ده یه لینه وه»

هه نگاوه کان که ده رۆشتن. ژاوه ژاوه که گوم بیوو، چه پکه گوله نی رگزه که به ده ست دکتوره وه که له جاده یه کدا دوور ده که وته وه، دوور ده که وته وه و هه ر به قه د په ره سیلکه یه کی لیها تبوو، سه ره و خواری ده کرد.

قهلا

فهرزانه‌ی که‌رهم پوور

کاتی پیره پیوانی گه‌رک بو وهرزشی به‌یانیان له پارکه‌که‌دا جه‌نابی سهره‌نگیان نه‌دی، پییان و ابو خه‌به‌ری نه‌بووه‌ته‌وه، کاتیکیش لای دوکانه‌که‌ی سهری کولانه‌که‌یاندانده‌هاتبووه ریزی شیر وهرگرته‌وه و تیان بی گومان ناساغه! نه‌و کاته‌ش که‌ته‌له‌فونه‌که‌ی وه‌لامی نه‌دایه‌وه و دهرگا‌که‌ی به‌پوویاندانده‌کرایه‌وه دراوسی دیوار به‌دیواره‌که‌یان رووی کرده‌خه‌لکه‌که‌ و وتی:

- «به‌لایه‌کی به‌سهردا هاتووه، ده‌بی که‌سیک له سهربانی ئیمه‌وه داگه‌ریتته نه‌ودیو، نه‌کا یارمه‌تیسه‌کی بوئ» حه‌وشه‌گه‌وره‌که‌ی مالی سهره‌نگ پریو له بنچه‌که‌ گول و دره‌ختی به‌ردار. دهوران ده‌وری دیواره‌که نه‌رده‌ی به‌رز به‌رزی بوو که‌به‌گه‌لئ جوره‌گیای درکاوی و ناوتیز داپوشرابوون و ماله‌که‌یان به‌شیه‌ی قه‌لایه‌ک ده‌نواند. سهره‌نگ ته‌نیا بوو، ههرچه‌نده‌له‌گه‌ل دانیشتیوانی گه‌ره‌کدا ناشنایی هه‌بوو به‌لام نه‌که‌سیک بانگه‌یشتنی ده‌کرده‌ مالی خوئی و نه‌سهریشی به‌مالی که‌سدا ده‌کرد.

ژنان چیریژی هوسه‌ری جحیلئ سهره‌نگ گوايه به‌سهر ماله‌وه سهروبه‌ر له‌گه‌ل کورپه‌که‌یدا روشتبوو و سهره‌نگیش له‌حیف و غه‌مدا ژنی نه‌هینابووه، نه‌وه‌نده‌ده‌ماو‌ده‌م و تبوویان تا شیه‌ی راسته‌قینه‌ی وهرگرتبوو، ژنه جحیلله‌کان که‌له‌سهر ریتیدا پیی ده‌گه‌یشتن خویان ده‌خسته‌که‌نار و له‌ژیر لیه‌وه‌ه سلوویان لی ده‌کرد، هه‌ندیکیان پییان و ابو خراپ سهریان ده‌کات.

پیاه‌کان له‌و برواییه‌دا بوون که‌سهره‌نگ له‌کاتی کوده‌تادا گولله‌ی به‌رکه‌وتوو و له‌پیاه‌تی که‌وتوو، بو‌یه‌هه‌ر له‌بنه‌ره‌ته‌وه ژنی نه‌هیناوه و له‌به‌رته‌وه‌ش که‌په‌روه‌ده‌ی ناو هه‌تیوخانه‌بووه که‌سوکاری نییه، به‌لام خوئی سه‌بارته‌به‌ژیانی هه‌رگیز و لای که‌س هیچی نه‌درکانده‌وه.

دووان له‌پیاه‌کان خویان گه‌یاندانده‌سهریان، دهرگای هه‌وره‌بان داخرابوو.

پیریک هاواری کرد:

«بیشکینه‌کاکه... بیشکینه.»

خوئی هاوین له‌سهرخو کولانه‌که‌ی ده‌ته‌نی، چاوهروانیی و نارده‌زووی کونی سی چل ساله‌هه‌مووانی بیقه‌رار کردبوو.

پیره‌کان به‌سهر چوارپایه‌دارین و له‌قولۆقه‌کانیانه‌وه نه‌مبار و نه‌وباریان ده‌کرد و خویان باوه‌شین ده‌کرد. لاوه‌کانیش به‌ده‌م قسه‌کردنه‌وه نه‌م پی و نه‌و پییان ده‌کرد. له‌سهریانه‌وه‌ده‌نگی «قفله‌که‌شکا» بیسترا. خه‌لکه‌که‌هه‌ناسه‌یه‌کی خوشییان هه‌لکیشا و ماله‌کانیش چه‌پله‌یان لیدا.

بایه‌کی فینک له‌هه‌وره‌بان‌که‌وه‌ده‌هات، دوو پیاه‌که‌بانگیان کرد:

- «جه‌نابی سهره‌نگ...!»

خسه‌خشیک هات، سه‌پیریک یه‌کیان کرد و له‌پلیکانه‌کانه‌وه‌چوونه‌خواره‌وه، بوئی زروزیل و ترش‌اویبه‌ک ده‌هات.

گه‌یشتنه‌پاگه‌ردیکی (*) پانوویژ. یه‌کیکیان دووباره‌بانگی سهره‌نگی کرده‌وه. دهرگایه‌کی شووشه‌به‌ندی گه‌وره‌له‌به‌رامبه‌ردا بوو، په‌رده‌برنجوک و توره‌کانی نه‌ودیو دهرگا‌که‌ش رتگی بینه‌ی ده‌گرت بو‌یه‌تاقمه‌قه‌نه‌فه‌نیو‌داشت و رتکوپیکه‌که‌ی ناو ژوره‌که‌دیاریبوو. په‌رده‌ی قورس و توخ په‌نجه‌ره‌کانی سهر حه‌وشه‌داده‌پوشن، دهرگا‌که‌داخرابوو، پیاه‌

پاگه‌رد: پلیکانیکی پانوویژه که‌له‌ویوه پلیکانه‌کان لا ده‌که‌نه‌وه.

به ساله چووه که یان ئاماژهی وینهی ناو چوارچیوهیه کی کرد که به دیواره که وه
هه لئو سرابوو، وتی:

- «جه نابی سه ره ننگه به جلویه رگی پاسه وانیه وه!»

گه نجه که یان بزهیه کی هاتخ و شانیکه هه لته کاند. له پلیکانه کان چوونه
خواره وه. بوگه نی زروزیله که خه ستر بوو. نهرمه رو شنایه که له پشتی
شوشه ره نگا وره ننگه کانی ده رگای مه دخه له که وه، دالانه که ی پروناک
ده کرده وه، گه نجه که یان سه ریکه کی تشایه مویه که وه، کتری، قوری و
مه نجه له کان، پاک و بریسکه دار له سهر جی قاپه کان ریزکرابوون، پیاه که
په نجه ره ی سهر حه وشه بچووه که وه (پیتی دهوتری حه وشه ی چول*)
کرده وه و وتی:

- «بوگه نه که لیروه یه»

ده رگای مویه که وه داخست و پرسى:

- «ئه ری به راست کی کاری بو ده کات؟ هه موو شوینه کان ریکو پیکن؟»

- «خوی. هه ندی جاریش نه نی.»

نه نی پیریژنیکی لال بوو و یارمه تی زوره ی ژنه کانی گه رده کی ددها.
چوونه ژووریکه گه وره وه که چهند تاکه قه نه فه یه کی تیدابوو، هه روه ها
ته له فزیونیکی کونیش له لای سه رووه وه دانرابوو، سی وینه ش به چوارچیوه وه
به دیواره که وه هه لئو سرابووون.

چوارچیوه گه وره که یان ده سته یه ک پاسه وانی نیشان ددها که له پشت
پیایک وه ریزبان به ستووه، یه کی له پاسه وانه کان پیتی که وتبووه سه رشانى

(*) حه وشه یه کی بچووه و له پال مویه قه وه دروست ده کوی و سه ره که شی به شووشه
ده گیری و بو نه نجامدانی هه ندی کاروباری مویه ق به کاردی. له عه ره بیدا پیتی
ده لئین (مطبخ مساعد).

پیاه که، چه کمه ی پاسه وانه که له بهر پروناکایی فلاشه که دا ده بریسکایه وه.
جه نابی که رامه تی له ریزی دواوه و که میک دوورتر له که سی یه که مه وه
وه ستابوو، وه کوئه وه ی به ریکه وت له وپوه روشتیبی و له وینه که دا
ده رکه وتیبی، چوارچیوه بچووه که که ی لای راست پروانامه ی ریزلینان و
فه رمانی خانه نشینبوونی پاسه وان که رامه تی بوو، چوارچیوه ی لای چه پیش
هه ر خویه تی له و کاته دا که تابلوی «کولانی که رامه تی» به دیواری
ماله که یدا داده کوتی. پیاه به ساله چووه که یان سه ریکه کی بادا و به ده نگیک
که له پرپیکدا و له خوزه هتووشی کرده وه، وتی:

- «ئه مه ش جه نابی سه ره ننگ و ئیشه کانی»

ده توت هه ناسه یه کی قه تیسکراو ئازاد بوو. هه ده که ی پشتسه وه
به ده رگایه کی گشتی له به شی پیشه وه جیا ده بیتته وه. په رده کان دادرابوونه وه
و ده رگای ژووره که ش نیوه کراوه بوو.

زره ی زه ننگه که به جوریک ماله که ی ته نی، هه ردوو پیاه ی هه راسان کرد.
به ساله چووه که یان وتی:

- «ده رگا که بکه ره وه، با چهند که سیکی تریش بین، وا چاکتره.»

گه نجه که یان به ره وه حه وشه که روشت. خسه خشی نه عله لاستیکه کانی که
کیشی ده کردن هه موو ماله که ی گرتته وه، هه رکه ده رگا که شی کرده وه و نه و
هه موو خه لکه ی دی وتی:

- «چهند که سیک له گه وره کان بیته ژووره وه.»

چهند که سیک له وانه ی نزیکه ده رگا که بوون به زه بری پاله په ستو هاتنه
ناوه وه، یه کیک پرسى:

- «چی بووه؟»

- «هیشتا هیج.»

ژنه كان به گوتی یه کترباندا ده چریاند. چاوه کانیان ده بریسکانه وه.

پیاوه به سالآچووه که بیان وتی:

- «نه موئرا به تنیا بچمه ژووره که یه وه»

پیره میتردیگ پالتی نا به ده رگا نیوه کراوه که وه وتی:

- «یا ئەللا.»

په ده که ی لآبرد. جه نابی که رامه تی له ژئیر چه رچه فه که دا راکشابوو و ههردوو چاوی کرابوونه وه و له بنمیچه که ی روانی بوو. که وتنه ورته ورت:

- «دلئ وه ستاوه!»

پیاویکیان وتی:

- «ده بی پؤلیس ئاگادار بکه یین.»

به لای مردووه که وه و له ژئیر چه رچه فه که یدا تۆپه له یه ک بوو، وه کو که سیتک کۆم بوو بیتته وه و پشت به م خه وتبی و ابوو. ئافره تیتک به دهم فاتیحه خوتندنه وه چووه ئەوبه ری ته خته که و به ئارامی چه رچه فه که ی لآبرد. تیکرایان به ده نگیک کی به رز ئه یکیان هه لکیتشا. بوو کیتکی گه وره به ئەندازه ی ژنیتک له ژئیر چه رچه فه که دا بوو، قژه ده ست کرده که ی سه ری لار ببوو وه، دیاره له ساته کانی دواییدا که ئازار زۆری بو هیناوه چنگی له قژه که ی گیر کرده وه، بو به هیشتا چند تاله موویه ک به په نجه وشکبووه کانیه وه مابوونه وه. ده موچاوی بوو که په رۆینه که به قه له م کیشرابوو. خالیکی رهش به سه ر لیوییه وه بوو و به ره به رهش رهنگی دابوو وه، ژنیتک به سه رسامیه وه پرسی:

- «ته نووره که ی من له بهر ئەمدا چی ده کات؟ چهنده به دوایدا گه رام!»

ئافره ته کان بوو که په رۆینه که بیان برده ژووره که ی پیشه وه، هه ر ژنیتک پارچه جلیکی گومبووی خو ی ده دۆزییه وه، هه موو به سه رسوپمانه وه سهیری

یه کتر و سهیری بوو که په رۆینه که بیان ده کرد که به لۆکه ئاخرا بوو.

له ده ره وه دهنگی کوریتکی منال ده هات به خو شیه وه ده بیوت:

- «سیتوکانی کالن به لام ده خورین.»

قربوهی منال ده کان هه وشه که ی ته نیبوو. پیاویک خه ربک بوو چاوه کانی جه نابی که رامه تی لیتک بنی.

ونبوو

ناهیدی ته باته بایی

که چاوی کرده وه، هیشتا له ویدا دانیشتبوو. له درزی نیوان دوو په رده که وه ریشاله تیشکیتیک قژه که ی پرووناک ده کرده وه. قژه سپییبه که ی به سهر ته ختی کراسه ره شه که یدا زیوینی ده نواند. پرووی به لای په نجه ره که دا وه رگپرا و له درزی په رده که نه وه له شینایی ناسمان رامان. خه ویکلی خویشی دیبوو، نه یویست به ورده بوونه وهی له شته کان بیره وه ری نه وه خه وه خویشی لی بره ویتنه وه. میشکی تازه و ساف و سووک و نارام بوو. خه وی نه ویتری دیبوو. خه وی ژنیکی جحیلتی جوانکه له. به جلی سپی و دوو په لکه ی ره شی شوره وه. ژنیکی سپیپوش له باخیکی سه وزدا پیاسه ی ده کرد و بونی به گوله باخه که نه وه ده کرد. نه وه گوله باخانه ی وه کو تا فگه له هم مو لایه کی باخه که وه داده پرژان. ژنه سپیپوشه که سه به ته یه ک گوله باخی بو نه و درپژ کرد. ژنه ویستی دهستی بو درپژ بکات، له پرتکدا بو دی درکه وت که بوونی نیبه. نه بوو، نه دهستی، نه ده موچاوی، هر ته نیا دوو چا و بوو، به تاسه وه شوین ژنه سپیپوشه که ده که وت... ژنه جحیلته که سه به ته یه ک گولی بو ه لدا و له پرتکدا هم مو به چاوی بوو به جاری گوله باخ و گریا، ره نگیسه فرمیسکی خویشی بووی، ژنه دهستی به پروومه ته که نیدا هینا. هیشتا ته ربوون، چاوه کانی داخسته وه به لکو نه مه خواجه خه وه که ی بیتنه وه به لام نه هاته وه، رویشتبوو.

له حه وشه که دا منالی دراوسییه کان یارییان ده کرد و هاتوها واریان ده گه یشته گوی. ژنه زانی که ئیتر ده بی له جتی خوی ههستی و دیسانه وه دست پیکاته وه. چاوی بریبه خواره وه و له سهر ته خته که هستا، دلی پتیه

نه بوو که دیسانه وه نه ویتتر، نه و ژنه ره شپوشه بیینی، هیواشیک له ده رگاکه چوه ده ره وه. له ناوینهی ده ستشوریه که دا له خوی ورد بووه وه، چنده له و ژنه ی تر ده چوو، به هه مان قژی تنک و سپییبه وه، به هه مان چرچولچی ناوچه وانییبه وه و به هه مان نیگای ماندووییه وه. که به نیشتمان که دا (*) تپیه ری ژنه سپیپوشه که ی دی له ناو چوارچتیه ی ویتنه یه کی کوندا بو پیته که نی.

ژنه پیکه نی و به لایدا رۆشت و جووه موبه قه که وه.

ژنه ره شپوشه که له پشت میتری موبه قه که وه دانیشتبوو و سهیری نه وی ده کرد. ژنه پرووی وه رگپرا. ژیر کتربیه که ی داگیرساند. دوری خوارده که ی دوینی شوی شوش و چوه وه نیشتمان که، رۆشت تا وه کو له په نجه ره که وه سهیری یاری مناله کان بکات.

له حه وشه که دا چند کورپکی چکوله توپ توپینیان ده کرد و به قیژه و هراوه راکه راکیان ده کرد و پاشقوولیان له یه کتر ده گرت، یه کتیکیان کورپکی ههشت ساله بوو و له نهومی دووهدا ده ژیا و ژنه که ش له و سه ره وه ده توت روو به پرووی نه وه و هستا وه. رهنگی چاوه جوانه کانی ده دی. رهنگیکی ده گمن و تایبهت و نیگایه کی گهرم و میهره بان، بو ژنه چنده ناشنابوو نه و نیگایه.

توزی له ولاتروده، کچوله یه ک به کراسیکی په مایی چین چینه وه، له قه راغ باخچه که دا دانیشتبوو و خه ریکبوو به ده ست قژی بوو که شوشه که ی شان ده کرد. ژنه کچه که ی پیشتر دیتبوو به لام ئیستا هه رچی بیری ده کرده وه، بیری نه ده هاته وه که ی و له کوئی؟ له وسه ری باخچه که شه وه و له پشت کچوله که وه ژنه ره شپوشه که وه ستابوو و سهیری کچه که ی ده کرد. له ناکاو کچوله که بوو که شوشه که ی خسته لایه که وه و به ره و کوره که ی نهومی دووهدم

(*) نیشتمان: له هه ندی ناوچه دا به ژووری گه وره که بو دانیشتن به کار ده بری ده وتری نیشتمان.

غارى دا. به لّام هیشتا پیتی نه گه یشتبوو که ژنه ره شپوښه که خو گه یاندی و توند دهستی گرت و نهوسا ههردووکیان لهوسهروهه و، له په نجه رهی مائی ژنه یان پروانی.

ژنه ئاخیتی هه لکتیسا و چوو بو موبه قه که تا چاییه ک لی بنی، نهو کچولّه یه ی له کوئی دیتبوو؟ بیرى ناکه ویتته وه، شتیکی یه گجار دوور و یه گجار ئاشنا به کچه که یه وه ده به ستی، شتیکی وه کو بوئی گولّه باخه کانی مائی دایه گه وره و، دلّی ته نگ بوو.

چهنده بو ئه ویتتر، بو ژنه سپیپوښه که دلّی ته نگ بوو. سالانیتک له دوایین دیداریان تیده په ری. دوایین جار نهو چهنده جوان و خه مین بوو. دوایین جار ره ننگه ههردووکیان ههژده سال بوویتن، ههردووکیان خه ربکبوون قژیان دهوئییه وه، هه ندی جار به یه که وه پیده که نین، هه ندی جار چریه چریییان ده کرد و هه ندی جاریش لیک ده توران. چهنده لیکتر ده چوون، به لّام ژنه چاک ده یزانی که له گه لّ نهو گشت لیکچوونه شدا چهنده جیاوازیان هیه. ژنه سپیپوښه که یه گجار جوان پیده که نی و نیگا کانی دلّی به ردیشی ده تونده وه، نهو ده یزانی که ژنه سپیپوښه که دلّی سی و سی پیای هیناوته له رزین. کاتى له مالّ ده چوو دهروه تیکرای په نجه ره کان ده کرانه وه تا وه کو نیگایه ک له م وردبیتسه وه، هه ر کاتیکیش نهوان په نجه رهیان کردبایه وه دهنگی گورانی له مالّه دراوسییه که وه دهات، پیاویتک بوو گورانی دهوت، سی و سییه مین پیاو بوو. پیاویتک به نیگایه کی دهگمهن و تاییه ته وه، به دهنگیک رهنگه جوانترین دهنگ بی که له دنیا دا بیسترای.

ژنه دووباره چوو وه لای په نجه ره که، له حه وشه که دا کوړ و کچیتی هه رزه کار پیکه وه قسه یان ده کرد. ژنه جحیلّی خوئی بیر نه ده که وه ته وه، ئایا قهت جحیلّ بوو؟ ههستی به قورسایى دهستی کرد به سه رشانیه وه. لای کرده وه، ژنه ره شپوښه که بوو. دهستی لابرده و به ره وه که نتوره که روشت و

دهرگا که ی کرده وه و سنووقیتی بچووکى هینایه دهر و دهرگای سنووقه که ی کرده وه و دهسته یه ک وینه ی زهرده هه لگه راوی دهرهینا، بیرى خوئی کردبوو. منالیی خوئی دی. به کراسیتی په مه یییه وه، بوو که شووشه یه کی به دهسته وه و له لای گولّدانیتی پر له گولّه وه وه ستابوو، سه بیرى کامیرا که ی کردبوو و پیده که نی، له وینه که ی دوا ییدا به جانتای قوتابخانه وه له بهر دهرگای قوتابخانه ی (بونیاد) دا وه ستابوو، یه که مین روژی قوتابخانه، نیستا بیرى ده که ویتته وه. دوو په لکه ی رهش به دوو قردیلّی سپییه وه که وتبوونه سه رشانه بچووکه کانی. ژنه دهستی که یه قه که یدا هینا، ژنه ره شپوښه که هات و له لایه وه دانیششت. ژنه هه ستا و روشت تا چایی بهیئى، دلّی دهگیرا که نه ویتتر دهات و له لایه وه داده نیشت، که گه رایه وه سه بیرى کرد ژنه ره شپوښه که سنووقه که ی خستووه ته سه ر رانه کانی و دهستی پیدا کردوو، ژنه سنووقه که ی له سه ر رانی نهو لابرده و خستیه سه ر میتزه که. وینه ی دوا یی دایکی و باوکی بوون، کوئه زامیتک دلّی به سوئی هینایه وه. ههردووکیان گهنج و ههردووکیان جوان بوون، ویستی وینه یه کی تر هه لگرى که ژنه ره شپوښه که سنووقه که ی له سه ر میتزه که هه لگرت و دهرگا که ی داخست، ژنه له سه رخو سنووقه که ی گرت و دهرگا که ی کرده وه و وینه ی نهوی دی. وینه ی هه مان ژنه سپیپوښه که. دلّی که وه ته په ته پ و ههستی کرد شه پوّلیتی گهرمی خوئین ده ماره کانی ده موچاوی هه لده ئاوسینى، ژنه گه نجه که به نیگایه که وه که دلّی به ردی ده تونده وه لیبی وردببووه وه پیده که نی. ژنیکی گهنج که سالانیتک له مه وه بهر له چاو گوم بیو، هه مان نهو ژنه ی که سه به ته ی گولّه باخه کانی بو راگرتبوو. ژنیکی که هه ر نهو بوو.

ژنه ره شپوښه که دهستی دریژ کرد و ژنه ش هیشتی سنووقه که هه لگرى، سه روچاوی له فرمیتسکدا دهریسکایه وه و هیچ کوئی نه ده دی. ده گریا و بیرى خوئی ده هینایه وه. سی و سییه مین پیاو و، نارّه زایی هه مووان، ژبانی پی دژراندبوو. ههروه کو چله کایه کی ده م با به هه موو لایه کدا سوو رابووه وه.

چاوه‌کانی پاک کرده‌وه و له ژنه ره‌شپۆشه‌که پاما، ژنه ره‌شپۆشه‌که سه‌ری داخستبو و، خۆی له نیگای ئەو دە‌دزییه‌وه. سالانیک هه‌موو شتیکی به‌و سپاردبو، ئەویش هیچی نه‌کردبو، ئیستا که ته‌نیا به‌و، ته‌نیا له چوار دیوارییه‌کی بچوو‌کدا. له نهۆمی سه‌وته‌می مالتیکی قه‌ره‌بالغ و به‌مانگانه‌یه‌کی که‌می خانه‌نشینی، ته‌نیای ته‌نیا، به‌بێ هاوسه‌ر، به‌بێ منال، به‌بێ کوره‌زا و کچه‌زا. ماندوو و ته‌نیا لی‌رده‌دا مابوو‌وه تا له‌ژێر نیگای تیژ و کوشنده‌ی ئەو‌یت‌ردا درێژه به‌ژیانی خا‌و‌خلیچک و ماندووی بدات.

ده‌ستی خسته ژێر چه‌ناگه‌ی ژنه ره‌شپۆشه‌که و ده‌موچاوی هه‌لبێری. چ چاوه‌گه‌لیکی مردووی بوو. لیتی بیزار بوو. ده‌ستی برد و دووباره سه‌ری سنووقه‌که‌ی لابرده‌وه، ژنه جحیل‌ه‌که هه‌شتا سه‌یری ده‌کرد و زه‌رده‌ی بۆ ده‌کرد. نیگاشی زیندوو و جوان بوو. ژنه ره‌شپۆشه‌که لی‌واری سنووقه‌که‌ی گرت و به‌لای خۆیدا رایکی‌شا. ژنه سنووقه‌که‌ی توند گرت و بیستی به‌سنگییه‌وه بنووسینی.

ده‌سته‌کانی ژنه ره‌شپۆشه‌که به‌و په‌نجه لار و له‌وێرانه و به‌و گشته په‌له‌ قاوه‌بیانه‌ی قامکه‌کانیان ته‌نیبوو هه‌روه‌کو ده‌عبایه‌کی درنده سنووقه‌که‌ی به‌رنه‌ده‌دا. ژنه هه‌ستی کرد شه‌پۆلیکی گه‌رم له تی‌کرای جه‌سته‌یدا ده‌جمی و له‌پرت‌کدا هه‌یزی تی‌گه‌را و، سنووقه‌که‌ی فراند، ئەوسا توند به‌سه‌ر ژنه ره‌شپۆشه‌که‌یدا کی‌شا و خۆشی که‌وته سه‌رزه‌وی که دووباره چاوی کرده‌وه، سه‌ری ده‌ئیشا و خۆین گوله‌کانی قالیبه‌که‌ی ره‌نگ کردبوو، هه‌ستا و چوو بۆ ده‌ست‌شۆرییه‌که. له ناوینه‌که‌دا ریشاله‌ خۆینیکی دی به‌لای چه‌پی ده‌موچاوییه‌وه نه‌خشی به‌ستبوو، ژنیکی‌شی دی له پشتییه‌وه بوو. جله‌کان و قژی سپی سپی بوون، ژنیکی که به‌نیگای دلی به‌ردی ده‌توانده‌وه.

بانو و (*) تافی لاویتی خۆی

ناهیدی ته‌باته‌بایی

پاش نیوه‌رۆ بوو. گه‌رما و پروناکی هه‌موو شتیکی خا‌و‌کردبووه‌وه. مال، ئەو ده‌عبا خشتییه‌ بوو که پروت پروت له‌به‌ر خۆردا لیتی که‌وتبوو. په‌نجه‌ره‌کانیش ده‌می بوون و بۆ باو‌تیشک کرابوونه‌وه.

هیچ ده‌نگیک نه‌ده‌هات مه‌گه‌ر ده‌نگی کۆلیتری ماله‌ دراوسێکه و جار ناجاریکیش قاره‌قاری قه‌له‌ره‌شه‌کانی نیوان گه‌لا سنه‌وبه‌ره‌کان.

بانو به‌له‌شولاریکی خه‌والووه‌وه هاته لای په‌نجه‌ره‌که، باو‌تیشکیکی دا، خۆی کی‌شایه‌وه و له‌ناو ده‌رگایه‌کدا دانیش. چه‌ند ساتیک بی‌ری له‌ هیچ نه‌کرده‌وه. خه‌و به‌ری نه‌دابوو. سه‌رسامانه له تی‌شک‌دانه‌وه‌ی ئەو پروناکییه‌ی که‌وتبووه سه‌ر قه‌وزه‌ی هه‌وزه‌که رامابوو. جووله‌ی نه‌ده‌کرد. ته‌نانه‌ت چا‌و‌یشی نه‌ده‌ترووکاند. له‌ناکا‌و قه‌له‌ره‌شیکی گه‌وره له‌سه‌ر دره‌ختی سنه‌وبه‌ره‌که‌وه فریبه‌ قه‌راغ هه‌وزه‌که، شتیکی له‌سه‌ر ئاوه‌که فراند و پۆشت. بانو خه‌به‌ری بووه‌وه، دلی وه‌کو دلی منالیک له‌ خه‌و راپه‌ری بی‌ لیتی ده‌دا، خه‌و به‌ری دا و می‌شکی ئاسایی بووه‌وه.

بانو هه‌ستا، هه‌ستی کرد جحیل بووه‌ته‌وه، جحیل‌تر له سالانی جحیلی خۆی، ده‌توت تازه دوا‌ی سالگه‌لیک دووباره خۆین به‌ره‌گه‌کانیدا ریت‌چکه‌ی به‌ستوه، خۆینیکی پاک و پر له‌ توانا.

(*) بانو: وشه‌شه‌که هه‌ندێ جار وه‌کو ئاوه‌لناو به‌مانای (خاتون) به‌کار ده‌بێ و هه‌ندێ جاریش وه‌کو ناویکی تایبه‌تی به‌کار‌دێت که من لی‌رده‌دا بۆ مه‌به‌ستی دووه‌میان واته‌ وه‌کو ناوی تایبه‌تی (کەس) به‌کارم بردوه‌وه.

له پاش سالانتيک له پيستی بې موبالاتي خوۍ هاتبووه دهرهوه و دهيوست بڅی. دووباره پروايه کی توکمه و قايی پهيدا کردبوو، مه به ستيکيش که تیکرای هم پروايه ی بهرو لای خوۍ کيش ده کرد. سرجه می بوونيشی هر بهرو لای نهو مه به سته ده کيشرا و ههستی ده کرد نه گهر روو له ولایه نه کات، نهوا کار له کار ده ترازی.

بانو زيندوو بـــــــــوووه و دهيوست تیکرای ههواي دهوروبه ری به هه ناسه يه که هلمڙی. له جی خوۍ ههستا و چوو ديوه خانه که، که دهرگا که کرده شتيکی سووک و ناديار نيشته سر ده موچاوی. پهنگه تهونی جالجالوکه بوويت. بانو خوۍ لا نه دا، نه مه ی نه گهر له سردهم و رۆڅگاريکی تر دا لپی روو بدايه، بې گومان به نيشانه يه کی شووم و به دبه ختی ده زانی و دهرگا که داده خست و دهرۆشت، به لام خوۍ تيستا نهو بانوو کونه که يه، بانوی جحيّل و گهنج، بۆبه چوو پيشه وه، په رده کانی لادا و سه پری جووله و بزواتی گهرد و توژی ژير تيشکی لاری خوږه که ی کرد، په نجه ره که ی کرده وه و هه ناسه يه کی قولی هه لکيشا.

سنووقه دارينه کان له بهر روونا کاييه که دا له هه ميشه کونتریان ده نواند. بانو سنووقتيکیانی له سووچی ژووره که وه کيشايه پيشه وه و ويستی قفله که ی بکاته وه، کليله که له قفله که دا نه ده چهرخا، بانو چند کليليکی تری تاقیکرده وه، له ناکامدا و دواي نه وه ی سه روچاوی له تینی گهرما و ته قه لاکانی نشته سر عاره ق، قفله که ی به دوايین کليل کرده وه، بانو دهرگای سنووقه که ی کرده وه و له بينی نهو گشته رهنکه تینوگورپکی تری تی گه را. دهسته کانی تا تانیشک برده ناو سنووقه که وه و پر به سنگی و به تاسه وه بۆنی نه فتالینی هه لمڙی.

که دوو سنووقه که ی تريشی خالی کرده وه، ژووره که پرپوو له جل و جاننا و پیتلاو و کلاو به پاکه ته کانيانه وه، بانو بهو بۆنی نه فتالینه گيژ ببوو و ههر بهو گيژبیه وه پر به باوه شی جلی هه لگرت و چوو دهره وه.

نه گهر دراوسيیه که له په نجه ره ی ماله که ی خوۍ به دزيبیه وه سه رتيکی بکيشايه و سه پری هه وشه ی مالی بانوی بکر دايه، له سه رساميدا ده می داده چه قاند. هه وشه يه که له هاتوچوۍ جار جاره ی پيره ميترديک و ژنيک زياتر هيچ جموجوړيکی تيدا به دی نه ده کرا و تاقه ميوانتيکيشی ههر قه له ريش بووه، تيستا سيمايه کی تری هه بوو.

تيستا هه وشه که ته خته فهرشيکی پهنگين بوو پرپوو له پهنگی سوور و شين و سهوز، ليره و لهوی، له سه ر بنچی لووخواردوی شمشاده کان، به سه ر تاکی په نجه ره کانه وه، به لقی گه لا ميوه کانه وه، به نه رده ی پليکانه وه، له سه ر نهو گلیمه ی له هه وشه که دا راخراوه، هه موو لايه که پرپوو له جلی پهنگاو پهنگ، جلی پهنگاو پهنگی سه رده می گه نجیستی بانو، جلويه رگيک که ههر کاميکیان بیره وه ريه کیان له لا زيندوو ده کرده وه و سه پريش نه وه بوو که هه موو بیره وه بيه کان خوۍ ميشی بوون، بیره وه ری ته لځ و چلکن نه که وه کو جلويه رگيکی به شه وق و زهوق و دل بزوين. نه مه تاييه تمه ندی رابردوی بانو بوو که هه موو شتيکی له دواي خوۍ توخ و تاریک نيشان ده دا.

به لام هه وشه که پرپوو له پهنگی شين، په مه یی، سهوز و سوور و سوور و سوور، بانو پهنگی سووری زور خوۍ دهويست، نه گهر ژيانی تاروتوخی نه کردايه.

کراسی قه يفه ی سوور تاکی په نجه ره که ی داگيرساند بوو. ساتینی شين به سه ر نه رده کانه وه ههر خودی ناسمان بوو، ناو ريشمی په مه يیش به په راويزی زيونه وه له بهر تيشکی هه تاودا ده توت هه ناسه پرکيبه تی. هه موو لايه که پرپوو له جلويه رگ. ته نووره ی چين چيني گولدار، شالی کشمیری، چاکه تی ماهوتی (*) جوان و جاننا و پیتلاو و کلاو.

بانو هيشتاش شپوه ی خوۍ له ناوینه دا بیره ده که وپته وه، چاوه کانيشی که (*) ماهوتی: پارچه يه کی توکنی نه ستوره که بۆ چاکت به کار دیت.

له ژيتر برنجوکی رهشی کلاوه که پیدا چ بریسکه یه کیان هه بوو، دهیزانی هه پیتلاویکی بوچ جلیتک کرپوه و کهی و له کویتدا له پیتی کردوون. بانو هیشتاش هه جوان بوو، چهند حه یف بوو بانو.

مهحمود خان سی و چهند سالیک ته مهنی بوو که هاته خوازینتی بانو. ده لیتی دوینتی بووه، بانو ته مرۆ له هه موو کاتییک چاکتر شته کانی بیر ده که ویتته وه، میشکی ناگری ده کرده وه و ده سووتا، ئەم بیره وه ریبانهش ناگره که بیان خوشر ده کرد.

بانوی هه ژده سالانه بیان رازانده وه و به ره و کوشکیان به ریختست، ده رگاکه بیان که کرده وه شه و قی چلچرا ئە وه ندهی تر ده موچاروی ئال و ناگراوی کرد، کراسی ئاوریشمینی سهوز جوانییی چاوه کانی سهد ئە وه نده ده کرد. بانو سهری داخست و چووه ژووره وه، دهیزانی لای ژوورووی مه جلیسه که وه مهحمود خان و دوسته کانی دانیشتون، به لام دل و دهروونی ئە وهی نه بوو سهر به رزکاته وه، نه له بهر ئە وهی که به شکوی مه جلیسی خوازینتییه که داگیرا بی چونکه خو ئە مه یه که مین خوازینتی کردنی نه بووه، به لکو له بهر ئە وهی دهیزانی مهحمود له نزیکانی سهروک وهزیره و زور جیتی ریز و ئیحترامی باوکیتی و ئە مهش دهیترساند، له لایه که وه بیرى ده کرده وه ئەم په یوه ندیییه باوکی دلخوش ده کات و بانوش باوکی ده پهرستی، له لایه کی تره وه جیاوازی نیوان ته مهنیان و سامانی بی شووماری مهحمود خان دهیترساند. نه ئە وهی که باوکی بانو دهوله مهنده نه بی، نا، به لکو باپیره ی بانو، شازاده ی قاجار، سهروهت و سامانیکی زوری بو تاقانه کوره که ی به جی هیشتبوو، به لام ئەم سهروه ته زوره ورده ورده هاتبووه سهر مالتیکی گه وره له شه میران و بانوش هه رچه نده له خه می بی دایکی زیاتر خه میکی تری نه بوو، به لام کهم کهم ههستی به خه م و دل هراوکه ی باوکی ده کرد و ده یویست ئە گهر بو ی بکری به هو ی ئەم

په یوه نده وه په یوه ندیییه کی تازه له گه ل خانه دان و نه جیبزاده کاندان ساز بکات. به دریتی ماوهی ئەو خوازینتییه، بانو سهری به رز نه کرده وه، دهتوت گوپی له هیچ نییه، بانو هه کاتی بیویستایه دهیتوانی سه عاتگه ل بیده نگ بی و له یه ک حاله تدا مینتی و بیریش له هیچ نه کاته وه، ئەم حاله تهش بو خوی جوانیییه کی ئەفسانه یی پی ده به خشی، قزه رهش و دریتزه که ی دهوران دهوری ده موچاره مانگ ئاساکه ی دابوو، پیتلوی لیکناوی مرۆقی هان ده دا که دهست به ری بو ژیتر چه ناگه ی و له چاوه سهوزه کانی پروانی. بانو هه ره به جوړه دانیش و لینگه را تا مهحمود خان شهیدای ئەو جوانیییه به ردینه ی بی چونکه بانو هیچی له په یکه ره یه کی جوان و خوش تهراش که متر نه بوو.

سه رنه نجام که میوانه کان مالتا و اییان کرد و چوونه حه وشه، بانو له په نجه ره که وه مهحمود خانی هه لسه نگاند و له بینینی زه به لاحی مهحمود خان داچله کی. مهحمود خان چوار شانه و بالا به رز بوو، قزیک ری هه و سیمایه کی پیوانه ی ئەوتوی هه بوو که هیچی له پیای ناو خه ونه کانی ئەو که متر نه بوو. که واته بانو په سندی کرد.

دهمه و ئیواره بانو نانی ئیواره ی مهحمود خانی ئاماده کرد و هاته حه وشه. له نیوان جله کاندان جیگایه کی دوزیییه وه و له سه ر گلیمه که دانیش. باوه شی له جله کانی هینایه پیتشه وه و یه که یه که فه حسی کردن، هیچ کامتکیان مۆریانه نه رزاندبوون و هه ریه که بیان به توژی دهست پیتداهینان که لکی لی ده بینرا. هه ندیک له وانه و به تاییه ته جلی میوانیییه کان که هه ریه که بیان له چهند جارتیک زیاتر له بهری نه کردبوون، هیشتا هه روا تازه تازه بوون. بانو دهیزانی که هه ر کام لهو جلانه ی بوئ دهتوانی به ئاسانی له بهری بکات چونکه له شولاری هه مان له شولاری سه رده می گه نجیتی بوو، بانو سکوزای نه کردبوو تا ئیسقانه کانی لیک

بترازین و گوشتی شل بیتته و و که مەر و ناوقه دی پانوپۆر بیی. بانو هەر هه مان بانو بوو به لّام دلّی هه مان دلّ نه بوو.

جمله کان هیتشتا بونی نه فتالینیان لی دههات، بانو چوو بۆ لای جانتا و پیتلاوه کان، پیتلاوی سه ده فی نووک باریک، چهنده نااسایی دیاربوو، بانو له پیتی کرد و دوو سی ههنگاو هاتوچۆی پیتوه کرد، پاژنه ی قولا بیی پیتلاوه که له درزی نیوان موزایکه کان گیر ده بوو و ئه و نه ده ی نه مابوو بانو به سه ره وه بکه ویتته ناو حه وزه که وه. بانو خۆی گرتته وه و قاقای لی به رزبووه وه، به خۆی پیتده که نی.

مه حموود خان گوئی له دهنگی بوو و سه رسام بوو، چونکه سالانیک بوو گوئی له پیتکه نینی بانو نه ببوو، ئیستاش سهیری لیتهات که وا دوو باره ئاوازی دهنگی ئهوی ناسییه وه.

پیتی خۆش بوو بزانی بانو بۆچی وا پیتده که نی، ئه وهش به که مجار بوو که مه حموود خان ده یویست بزانی.

مه حموود خان چاکی له بیره که ده میک ساله یانی رهنگه له وکاته وه که بانو بیست و چه ند سالیک زیاتر نه بووه، گوئی له قاقای نه بووه و پاشان ورده ورده بانو قسه کردنیشی خستوه ته لاه، زۆر که م و ته نیا له کاتی پیتویستدا دوو سی وشه یه کی ده وت. زۆر جار مه حموود خان له ناکاو هاتوه ته وه بۆ ماله وه به لکو بانو ببینی له گه ل که سیکدا ده دو ئ یان هیچ نه بی به ته له فۆن غافلگیری بکات، به لّام هەر کاتی ده رگاکه ی کردوه ته وه بانوی دیووه که هه روا ئارام وه کو په یکه ره یه کی به ردین له لای په نجه ره که وه دانیشتوه و سهیری حه وشه ده کات. مه حموود خان نه یده زانی بانو که ی خواردن دروست ده کات و که ی مال پاک ده کاته وه، به لّام هه همیشه هه موو شتیکی به ریکو پیتی و له جیتی خۆیدا ده دی و بانوش هه روا به ردئاسا له ویدا دانیشتوه.

جا مه حموود خان نه یده زانی بانو بۆچی و به چی پیتده که نی، ئه ی خۆزگه

ده یوانی هه سستی و بچیتته لای په نجه ره که و سه یرکات بانو له ناو جله رهنگاو رهنگه کانیدا چهنده ته ر و ته میز و دلّخۆشه و چۆن کلاره گه وره و بچوو که کان له سه ر ده کات و شتیوه ی سه یروسه مه ره له خۆی ده رده هینی و پیتده که نی، به لّام مه حموود خان، وه کو په پوله یه که به ده مبووس له دیوار درابی، ئاوا به سنگی ته خسته که یه وه نووسابوو. له و بالا و قه لافه ته زه به لاهه ی مشتت نیسقان نه بی هیچی لی نه مابوو وه، ده موچا ویشی له ناو چه رچه فه دیزه که دا په له یه کی زه رد بوو، چاوه درشت و سیسه کانی سیمایه کی نامرۆفانه ی تریان پیتده به خشی. چاوه کانی له دوو جان وه ری زیندوو ده چوون که له ناو بازنه یه کی زه ردا ده وای یه کدا هه لده هاتن، خاله که ی ناوچه وانیشی له هه همیشه ده رکه وتو تر بوو. خۆشی هیتشتا هه ر نه یده زانی چۆن و بۆچی رۆژی به م رۆژه گه یشتوه. ده ست و پیتیشی چیتر له ژیر فه رمان و ده سه لاتیدا نه بوون. زمانی له ده میدا نه ده چه رجا خاو و قورس وه کو په لاس گوشاری بۆ شه ویلاگه ی ده هینا. ئیستا ئه و هه ر زه ین و بیره وه ریبه کانی هه بوو، که وه کو په رده ی سینما به به رچا ویدا جار ی خاو و جار ی خیرا تیتده په رین و تیکرای ژیانیان ئاوا چه ندان جار ده وره پی ده کردوه، هه ندی جار ئه م بیره وه ریبه یه نه مه نده خیرا به وای یه کدا ده هاتن که له خه یالی ئه ودا شتیوه ی گیترا و تکیان وه رده گرت و مه حموود خانیش له ناو ره شایی ره حه تی ئاسای ئه و گیترا وده ا خۆی ئه و نه ده سه رلیشیتواو و سه رگه ردان ده دی، قه سستی ده کرد تا ده توانی به ده نگی به رز بقیژینی، به لّام نه یده توانی.

سبه یینی ئه و به یانیبه بانو له هه همیشه ده رده نگتر له خه و هه ستا، له پاش سالانیک. شه ویک به ئیسراحت خه وتبوو و، رۆژیک سه رمه ستانه چاوی کردبووه وه، به ر له هه موو شتیکی چوو به ر په نجه ره که و سه یریکی جله کانی کرد، له ژیر تیشکی خۆره که دا چهنده جوان بوون، هیتشتا مه سستی ته ماشای ئه و هه موو رهنگه بوو که قه له ره شیتیکی گه وره له ناو لقوپۆپی دار

سنه و بهر که وه فری و زور به خیرایی و له ناکاو په لاماری قولابی پشتینیکی دا و رویش. هرچی بانو دهسته کانی راوه شاند قه له ره شه که پشتینه که بهرنه دا و خوی گه یانده ژیر گوتسه وانه ی مالله که ی نه و بهر.

بانو بیری له چاره سه ریک کرده وه، نهیده توانی جله کان کؤکاته وه، هه واکه هیشتا پرپوو له بونی چهند ساله ی نه فتالین، که واته ده بی کاریک بکات. چوو ژوو ره که ی مه حموود خان، ژیر سهری ساف و ریکو پیک کرد. بهرچای پیدا و ژیری پاک کرده وه، هه موو هم کارانه ی به شیبویه کی ئوتوماتیکی نه انجام دا، ئیتر نه روویه کی خوش، نه خوشه و یستییه ک و نه بزهییه ک، سالگه لیک بوو هم سئ شته ئیتر له بانودا نه بوو، یان نه گه ریش بوو بی بؤ مه حموود خان نه بووه. پاشان بانو چوو سهر که نتوره که ی مه حموود خان و نه وه دهسته جله ی که زوری خوشده و یست دهری هیتا و چوو هه وشه. دوو داری دریزی له دار بالوککه وشکه که کرده وه و راست و چه پ خستنیه سه ریه ک و قایمی کردن، ئینجا چاکه ت و پانتوله که ی کرده بهر داره که، جا ئیستا سه ریکی ده و یست بؤ داهوله که ی، چوو ژوو ره که و له کونه چهرچه فیکسی سپی پارچه یه کی کرده وه و کومه لئ ورده واله ی کونی تی کرد و کردی به بوخچه یه ک، پاشان له سهر بوخچه که به قه له می چاو شیبوهی ده موچاوی پیاوکی تیا وینا کرد و کلاویکی ماهوتی له کلاوه کانی مه حموود خان کرده سهری و له بهر نه وهی داهوله که یه گجار له مه حموود خان ده چوو زوری پی خوشبوو، ههر بویه ش به قه له می چاو خالیکی گه وره ی له سهر ناوچه وانی دروست کرد.

که داهوله که ناماده بوو خودی بانوش لپی دترسا، پاشان داهوله که ی برد و له باخچه که دا چه قانندی، کاتی پایه که ی چاک قایم کرد سهری هه لبری و له داهوله که وردبووه وه، چنده له مه حموود خان ده چوو، مه حموود خان پهره و تویه لئ شپه و پره که هاکه داکه وت و به زه ویدا پان بووه وه، مه حموود خان ئیستا نه مه حموود خانی سالانی پیشوو.

بانو لچیکی له داهوله که هه لکورچاند و چوو ژوو ره که. ئیتر تا عه سر که جله کانی کؤ ده کرده وه ئاسوده و بی خه م بوو، بی گومان قه له ره ش له داهول دترسی. بانو دلنیا بوو.

خورتاوا، بانو نانی ئیواره ی مه حموود خان زووتر ساز کرد و دهرخواردی دا، ژیر سهری بهرز کرده وه و ته له فزیونه که ی هه لکرد. هممه بهرنامه ی تازه ی مه حموود خان بوو. دوو سئ پوژی سهره تا که له نه خوشخانه هاتبوونه وه، نه وه نده سه رقالی پینه و په پوژی ژبان ی تازه ی بوو که ته له فزیونی ههر بیر نه که وتبووه وه، به لام ئیستا هه فته یه ک ده بی که ئیوارانه مه حموود خان بهرام بهر به ته له فزیونه که چاو داده چه قیتنی. ههرچه نده بانو نهیده زانی که ناخو به راستی سهر ده کات یان ته نیا نیگای نه بله قی برپوه ته شاشه روونا که که، به هه رحال بانو پاش سه عاتیک ده گه رایه وه بؤ ژوو ره که، ته له فزیونه که ی ده کورژانده وه و دهره وشت، نه وسا مه حموود خان ده مایه وه به خوی و گیتراوی بیره وه ریبه کانییه وه.

بانو ته له فزیونه که ی هه ل کرده وه و چوو نیشتمان که. سهر زه و بییه که و سهر قه نه فه کان پر بوون له جل، بانو کراسه ئاوریشمینه سه وزه که ی هه لگرت، ئوتوی کرد و به پیشتی قه نه فه که دا هه لیواسی، ئینجا له ناو پیلاوه کاندا پیلاوه بریقه داره نووک تیژه که ی هه لگرت و پاکی کرده وه، بریسکه ی ده هات، له قوتوی بهرده م ئاوتینه که ش دوو بازنی ئالتونوی پانی دهره هیتا. ئیستا ئیتر هه موو شتیک ناماده بوو.

که بانو بؤ دوا یین جار سه بیری ئاوتینه ی کرد خوی نه ناسیییه وه. کراسه سه وزه که ی بیوه قالب بؤ له شولاری کچانه ی و قول و بازوی سپی و سؤلی له ناو په ریه ره کانی سهرشانیدا ده بریسکانه وه، شیبوهی هه مان شیبوهی روژانی هه زده سالیی بوو که ئیستا که می پانو پوتر و جوانتر بووه، چینیک پودره تیکرای ورده چرچه کانی نه ملاو نه ولای ده موچاوه کانی

داده پوښی خو ته گهر چاوه کانی هیشتاش هه مان بریسکه یان تیا بووایه، هیچ کس بانوی نیستای نه دهناسی، بانو بهر زامه ندیییه وه بزه بییه کی هاتی و چوو بو ژورره که می مه محمود خان.

که ده رگای ژورره که می کرده وه، سهیری کرد و مه محمود خان هه ولئی نه وه ددها که به تیله می چاو سهیری لای نه و بکات و ناتوانی. نیتر چوو لای ته له فزیونه که و کوژاندیییه وه و له و وردبووه وه، سهیری کرد چاوه کانی مه محمود خان له سه رسامیدا خرپوونه ته وه و به نیگه رانییه وه سهیری ده که ن، بانو کورسیه کی هینایه پیشه وه، مه محمود خانی خسته سه ر لا و له به رامبه ریدا دانیش، پیاوه له سه رسامیدا که وتبووه جموژول و ویستی شتی بلئی، به لام زمان یاریده می نه ددها. بویه ده می داخست و له شیوه می جوانی بانو راما، بانو بیوه به رد.

چاوه کانی مه محمود خان بو شتیک ده پارانه وه. له سه رسامیدا توفی بو. بانو چی به سه ردا هاتووه؟ بوچی جلی رژی خوازینییه که می له بهر کردبوو؟ بوچی هیچی نه ده وت؟ نه می خوژگه شتیکی بوتبایه؟

ئاخرییه که می له پاش چند ده قیقه یه ک بانو هاته قسه، به لام نه و چند چرکه یه بو مه محمود خان چندان سال بو. سالگه لیک تیپه رین و مه محمود خان گه یشته وه چندان سالی له مه و بهر، گه یشته وه نه و رژی که چوو بووه خوازینی بانو.

بانو ده می کرده وه و وتی: «بیرته هاتیتته خوازینیم، رژی (۱۵) جوژردانی سالی ۱۳۳۰، بیرته به ده سستی چاکه ت و پانتولئی رهش و پیلاوی رهش و سپی و کلاوی ماهوتیییه وه، له و رژی وه هه ر زانیم که له پیلاویکی فیلباز زیاتر هیچی تر نیت، به لام چی بکه م له بهر دلئی باو کم ناچار بووم بیم به هاوسه رت و ته مه نیتک درده سه ری و کلولئی بکیشم و ئاخرییه که می لیته دا ته نیا و بیکه س بکه ومه گوشه می نه ماله و خزمه تی که متیاره کونیتیکی وه کو تو بکه م، خوشیییه کانت بو خه لکی تر بوون و نیستاش نه م له شولاره خوار و گیر و بی تین و توانایه ت هیناوه بو من،

حه قی خو ت بوو. حه قت بوو بکه ویتته نیره و موحتاج و چاوه روانی نه وه بیت من ژبیرت پاک بکه مه وه، کلولئی نه گبه ت، نه گه ر حه فته یه ک به لاتدا نه یه م له گودا ده خنکی، به ته مه می سی و چند سالییه وه هاتیتته خوازینی منیتی که هه ژده ساله می چاو و گوئی نه کراوه، هه ر له و کاته وه بریسکه می سه گ و سه گباییم له چاوه ره شه کانتدا ده می، نیستا کوان نه و نیگا و چاوانه؟ بو کوئی چوون نه و بزه عاشق کوژانه ت؟ نیستا خو له جه نازه بییه ک زیاتر هیچی تر نیت، چونه نه م رادیوییه بکیشم به سه رتدا و هه ناسه ت لی بپریم؟ واتده زانی خانی خانانی و هاتوویتته خوازینی کچه مسکینیک، نه وساش هه ر ده سته کانت ده له رزین، نه وساش هه ر خه ربکبووی که چه ل ده بووی و چقه ت درده دا. به لی ده می، بگری، قسه ت خو پی ناکری، لالی، سوپاسی خوا ده که م که هیشتا که ر نه بووی، شتیک هه یه و ده بی باش بیزانی، تاقه شتیک که بووه هژی نه وه می من شووت پی بکه م مه یل و حه زی باو کم بوو، نه گینا نه قه د و بالا و قه لافه ت، نه چاوه ره شه کانت، نه سه روه ت و سامانت و نه به مه ماله ت، هیچیان نه یانده توانی ناچارم بکه ن نه م کاره بکه م به تاییه ت که نه و کاتانه ش شه یدا و عاشقی کوره خالم بووم، چی بی له تو ش نه یینی به خوا کلولئی قه ول و به لیمان به یه کدا بوو، به لی، سه رسام به! چاوه کانت داچه قینه! خو ده بوایه رژی که له راستیییه کان بگه یت، نه مرؤش که باشتین رژی.»

مه محمود خان فرمیسیکی داده وه ران و بانوش گری کونه کانی ده کرده وه و، به لگه می ده هیناییه وه، پیساوگه لی تری ده هیناییه مه یدان و جوینی ددها و ده یقیژاند، سالگه لیک زوربوو بیده نگی لی کردبوو.

هیشتا کانیای فرمیسیکی مه محمود خان وشکی نه کردبوو که بانو هه سته و چراکه می کوژانده وه و نه می له گه ل وه هم و خه یالاتی خویدا جیه یشت، چوو ژورره که می خوئی، جلی خه می له بهر کرد و به ئارامی نوست. خه ویکی پر له ئارامی و ره زامه ندی، خه ویکی ئاسوده.

به یانی که بهرقه نهی مەحموود خانی برد بۆ ژووره که و بهرامبەری دانیشت، له چاوه کانیدا ئەوهی بەدی کرد که دهیوێ شتیکی بپرسی، بەلام سەرخۆی نههینا، هەر نهتدهوت بانووه کهی دوینی شهویشه. ورده ورده ترینی نان و شیرینی تربیتی دەرخواردی مەحموود دا. ژێر سەری ساف کرد، جله کانی گۆری و چووه دەرده، ئیتر مەحموود خان مایهوه و سەرسامییەکانی، نهیده زانی ئەو هەموو شتە دوینی شهو و خهوه بووه دیوتی یا نه، بانو ئافرهتیک نهبوو ئاوا نازاری بدات، بهتایبهت ئیستا که دهستی بههیچ کوپیهک نهدهگیشت. بانو نهیده توانی خراب بپت. مەحموود خان بروای بهمه ههبوو. سالگه لیکێ ژبانی ئهگەر له پهنای بانوشدا نهبووی، خۆ له مالتیکدا لهگه لیدا بووه و لهوه گهیشتوه که بانو وهکو ئاو پاکه.

مەحموود خان تا نیوه رۆ له گیرواری ئەم بیرانه دا بوو، نهیده توانی دلنیاپی که پرووداوه کهی شهوی رابردوو مۆته که بووه یان راستی.

نیوه رۆ که بانو هاتهوه به لایدا هەموو شتیکی وهکو هه میسه ئاسایی بوو، ئیتر نه کهمی توندوتیژی، نه کهمی خۆشهویستی، به لکو هه مان بێ موبالاتی ههزار ساله، بۆیه مەحموود خانی پیتی وابوو که مۆته کهی دیوه.

رۆژی دوایی، له گه ل خۆرئاوا بووندا بانو کراسی قه یفه ی سووری له بهر کرد، قژه کهی کۆکردهوه و تهوقه نقیم یاقوو تیبیه کهی کرد به لای گوپچه کهیدا و خۆی بهو جوهره پازاندهوه، که سالگه لیک له مه و پیتش له میوانیییه کی سەرۆک وه زبیردا خۆی پازاندهوه، جوان وه کو گولی سوور. پاشان که له سه ر و شیوه ی خۆی دلنیا بوو چووه ژووره کهی مەحموود خان و به لایه وه دانیشت. مەحموود خان هه رکه چاوی پیکهوت چاوه کانی لیکنا و دوای چهند چرکه یه ک کردینییه وه، دهیویست مۆته که که له خۆی بره و پینیتنه وه، به لام بانو له ویدا بوو، له هه موو کاتیکیش جوانتر بوو. گوشاری بۆ میتشکی

خۆی هینا، ویستی بزانی کهی بانوی بهم شیوه یه دیوه، رهنگه له میواندارییه کدا، میواندارییه کی زۆر به شکۆ، له مالتی سەرۆک وه زبیردا، بییری دیتته وه، بییری دیتته وه که بانو هه مووانی سه رسام کردبوو، بییری دیتته وه که ئەو شهوه تا به ره به یان له گه ل خوشکی سەرۆک وه زیر و هاوسه ری بالوتیزی دانیمارکدا سه مای کردبوو و بانوش بهو هه موو جوانیییه وه لای په نجه ره که دانیشتبوو و داخواری هه مووانی دابووه دووه و سه مای له گه ل که سدا نه کردبوو. بانو به کراسه قه یفه سووره کهی و جوانیییه به ردینه که یه وه تا به ره به یان هه ر لهو جیگایه دا دانیشت و هیچی نهوت. ئیستاش دیسانه وه به هه مان کراسه وه، به هه مان جوانیییه وه له لای ئەوه وه دانیشتبوو. خه ون نه بوو. بانو بوو، له ویدا دانیشتبوو. مەحموود خان ههستی به گه رماییه کهی ده کرد. بانو بزیه کی بۆ کرد و وتی: «ئه مشه و ده مه وێ دان به شتیکی کدا بنیم، نه مه ده توانی لپی گه ریم بمریت و نه مه نه زانیت، ئاخه ر خۆ منیش ویژدانه هه یه و ئەم پرووداوه ش هه میسه نازاری داوم، جا ئیستا ئه گه ر ئەوه ت بۆ بگێرمه وه ئیتر ئاسووده ده بم. چونکه ده زانم تۆش لهو جوهره به سه ره هاتانه ت زۆر بووه و زۆر به ئاسانی تیم ده گه ی.»

مەحموود خۆی بۆ بیستنی ئەو پاکانه یه ی بانو ئاماده نه ده دی، لیدانی دلێ یه گجار زیادی کردبوو و سه ری ده ئیشا، به لام نه یده توانی هیچ کاردانه وه یه کی له به رامبه ردا بنوینی، بۆیه به چاوه خره کانییه وه سه رسامانه له زاری بانوی روانی.

«ئه و شه وه، ئاهه نگه کهی مالتی سەرۆک وه زیرت بیره؟ ئەو شه وه ده لیم که له گه ل ژنه بیانیییه که دا ئەوه ندهت سه ما کرد تا پتیبه کانت تۆقله یان کرد، ئەو شه وه ده لیم که به ره به یان مه ست و سه رخۆش هینا یانیتنه وه و تا سی رۆژ به سه ر ئیشه وه له سوو چیکێ ژووره که دا که وتیوو. به لئی ده زانم بیرت که وته وه. تا ماوه یه کیش شه وانه به ده م خه وه وه قسه ت ده کرد و هه ر بانگی مارگریت-ت ده کرد! به راست ئەو مارگریته کی بوو؟ هه ر هه مان ژنه

دانیمارکییه که بوو یان ئەو کچه رووسە ی لە لاله زاردا کاری دەکرد؟ باشه، با لهوه گه پتین، ئەمشه و دەمه وئ شتیکت بو بگتیرمه وه که سالانیکه له دلمدا ههلم گرتوو، نه له بهرته وهی که ویزدانم زۆرم تازار بدات، نا، چونکه تو خۆت ئەوه ندهت خیانهت لئ کردووم کارهکانی من له بهرامبه ریدا هیچه، به للام تو هه ر ده بئ ئەمه بزانی. هه ر ئەو شه وه، که تو له تاو مهستی و سه رخۆشی خۆت هیچ کویت نه ده دی و ده تو بست هه ر له ویدا بمینتته وه و سه ما بکه ی، شازاده، ناموزاکه ت ده لئیم، به ئوتۆمبیله که ی خۆی گه یاندمین ماله وه، له رینگا زۆر به جوانییه که مدا هه لئ دا و وتی له وهی که من له و شه وه دا و به و هه موو جوانییه وه ته نیا دانیشتم و سه مام نه کرد به داخه، وتیشی، زۆر حه یفه که من بووم به هاوسه ری پیاویکی بئ سه لیه ی وه کو تو. به کورتی ئەو شه وه له ئوتۆمبیله که دا زۆری قسه بو کردم و وتیشی گوايه زۆر پتیزی من ده گرت، خۆت ده زانی شازاده چۆن ده وئ، زمان شیرین و قسه خۆش، خولاسه ئەو شه وه چهند سه عاتییک له شاردا گه راین، له تۆش شاراهه نه بئ که زۆر خۆشیشمان لئ گوزه را. هه ر ویستم ئەمه بزانی، وه کو چۆن من هه میشه ئاگام له گشت کارهکان تو بوو. هه لیه ته تو خۆت قه ت هیچت بو باس نه کردووم به للام خه لکی تر بوون له جیاتتی تو ئەم کاره یان ده کرد، به هه ر حال له کۆنه وه وتوو یانه: له جیبی سندان (*). قوزه لئ قورته. بوچی وا به سه رسامبییه وه سه یرم ده که یه ت، ئاخه ر خۆ منیش دلم هه یه، نا؟».

پاشان بانو له جیبی خۆی هه ستا، چراکه ی کوژانده وه و چوه ده ره وه.

مه حمود گیتروویژ و سه رگه ردان گه رایه وه ناو گیتراوه که ی خۆی، بیری نایه ته وه که ئەو شه وه به ته نیا گه رایته وه ماله وه به للام بانو ده یوت که ئەو یان مه ست و سه رخۆش گه یانده وه ته ماله وه. مه حمود ده بزانی که

(*) له فارسییه که دا ده لئ «هه ر شتی به رامبه ری بوو گله یی له سه ر نییه». له عه ره بییدا ده لئ «العین بالعین والسن بالسن».

هه رچه نده سه رخۆشیشی ببوايه، هۆشی قه ت له ده ست نه ده دا، هه موو هاو پتیه کانی ده یانوت که ده توانی تا ئەندازه یه کی یه گجار زۆربش بخواته وه بئ ئەوه ی کۆتروولی خۆی له ده ست بدات، ده ی که واته بانو چی ده وت، رهنگه ئەم جه لته له عه نه تییه میتشکی له کار خستبئ، رهنگه به شتیکی بیره وه ربیه کانی فه رامۆش کردبئ، بانوش خۆ قه ت درۆی نه ده کرد، که واته بانو ئەو شه وه له گه ل شازاده دا گه را وه ته ماله وه. شازاده یه که میتشی به ئاسمانه وه نال ده کرد و چوار ژنی ره سمی و ئاشکرا و خواش ده زانی چه ندی تری ژتیر به ژتیر و به سیغه هه بوو. بوچی بانو رازی ببوو له گه لیدا بڕوا. ئە ی خۆزگه ده یه توانی له شازاده پرسی که ئەو شه وه چی روویدا وه؟ ئاخۆ بانو راستی ده کرد؟ ئایا خۆی به شتیکی له بیره وه ربیه کانی فه رامۆش نه کردبوو؟ له وانیه تیکرای ئەمانه کابوس و مۆته که بووبن. مه حمود هه روا گیتروویژ و سه رگه ردان له ناو گیتراوی ژبانیدا ده خوولایه وه و رۆ ده چوو.

به یانی رۆژی دوایی، دیسانه وه بانو وه کو هه میشه له کاتی خۆیدا هات، به رچاییه که ی ده رخوارد دا، کاروباره کانی جیبه جئ کرد و پتی وت که سه عاتییک بو شت کرین ده چپته ده ره وه، مه حمود خان زۆر به وردی سه یری چاوه کانی کرد، ره فتاره کانی هه لسه نگاند، هیچی تازه ی تیدا نه دی، بانو هه مان بانو بوو، جوان و هیدی و بئ موبالات. نا، بانو نه یده توانی له گه ل هیچ پیاویکی تر دا ببیت. ئەو بانوه ی هه موو شه ویک تا به ره به یان چاوه ریتی ده بوو تا بگه ریتته وه ماله وه. بانویه ک هه ر کاتی سه یری ده کرد، عه شق له چاوه کانی ده باری، بانو هه مان ئەو بانوه بوو.

مه حمود خان له گه ل خۆیدا له گیرو دار دا بوو، به لگه ی ده هینایه وه، رازی ده بوو، گومانی ده کرد و دووباره ژبانی خۆی ده پشکنییه وه، بوچی نابئ خیانه تی لئ کردبئ؟ بانویه ک به و جوانییه و به و ته نیاییه وه، ده بوايه

دۆستتیکى بۆ خۆى گرتبايه، دهباويه خۆشى رابواردبايه. سالانتيك بوو كه مهحمود خان هاوسهريتي نه كردهبو، مهحمودى كورپ جهمشيد خان، نهو مهحمودهى ههر بهنيگايهك كامه ئافرهته شيفته و شهيداي دهكرد. ئهويك كه تهنانهت ناوى ههندي له ژنانى ناو ژيانيشى بير ناكه وئستهوه. نا، بانوش نهدهبووا به تهنيا بميتتهوه، بئى گومان راستى دهكرد، كورپه خالهكهى و شازاده، گوايه بانو هيچ كاتيكت ئه مى خۆش نهويستوه؟ يان رهنگه دواى نهو رووداوه دلى له مهحمود ههلكه ندي؟ مهحمود خان ههرچى بيى دهكردوه، بيى نهدههاتهوه كه ئاخۆ دواى رووداوى نهو شهوى ئاهنگه بووه يان پيش نهو كه مهحمود خان ئيتير خهريكبوه شيت بيى و ههستي كردهوه كه دهمارهكانى سهري خهريكن دهتهقن و خوين فواره دهكات.

شهوى زه ماوه ندى بانو، شهويكى ئهفسوناوى بوو، رتوره سمى ماره كردنى له ماله باوانيدا بهرپوه چوو. سفره يان له شانشين (*) راخست، سفره كه (***) له پارچهى ئورگه نزاى سپى و ئوبهى كه تانى پان بوو. دوو ژنى ئه رمه نى رازانده وهى

ژووره كه يان له ئهستۆ بوو. هه موو لايهك پر بوو له گول و پر بوو له رووناكى. سه د ماسى سوور له دوو كاسه ي بلوريندا و له مسهر و ئه وسه رى سفره كه دا بوون و مرؤقيان سه رسام دهكرد. كه بووكى پيى نايه ناو باخه كه وه ده مه ريبان له به ريبيدا سه ربرى، بانو ئه وه نده جوان بوو، دلى ژن و پياوى ده له رزانده وه، دواى ماره كردن مه راسيمى سه ما و ره قس له و باخه دا تا به يانى درتبه ي كيشا و نهو شه وه تا قه شه ويك بوو كه مه حمود

(*) شانشين - بهشى سهرووى ژوورى ميوان - يان بهشى سهرووى هۆل كه بۆ دانيشتنى ميوان به كار دهبرئ.

(**) سفره - مه بهست له و سفره به به كه كاتى ماره كردن راده خرى و شتى پيوست و جوانى له سه ر داده نرى.

له گه ل بانودا سه ماى كرد. بانو له خۆشيدا و كچه جحيلا كانيش له هه سوودى و ئيره ييدا مه ست و بيهۆش بوون، بۆ سه به نيكيه كى له روژنامه دا نووسيان: «دوينى شه و ئاههنگى زه ماوه ندى بانوى كچى جه نايى سه درايبى و جه نايى مه حمود خانى مه له كى كورپى مه ليكوله وه له به رپوه چوو. به و بۆنه به وه ميواند اريبه كى شايسته و جوان ته داره ك بينرا.» بانو هيشتاش نهو روژنامه يه ي له بنى كه نتوره كه يدا هه لگرتوه.

روژى دوايى بانو به شه وق و تاسه وه پيى نايه ناو مال و ژبانى تازه ي خۆبه وه، به لام زور زوو تيگه يشت كه نه مه حمود پياوى ناو خه ونه كانييتى و نه نه و ژيانه ش ژبانى دلخوازى نه وه.

مهحمود زورترين كاتى خۆى له دهره وهى مال به سه ر ده برد، جارچاره سه رتيكى وه زاره تخانه ي ده دا بۆ نه وه ي خۆى نيشان بدات، نه گينا زورترين كات له مالى دۆست و هاو ريبانى خه ريكي عه يش و نوش و رابواردن بوو، بانو زور زوو تيگه يشت كه به لاي مه حموده وه رابواردن له گه ل ژنانى جواندا له سه رووى هه موو شتيكى ئه م دنيا به وه يه، بانوش ههر ته نيا رو لى هاوسه رتيكى بوو، هاوسه رتيكى جوان كه له گه ل شته كانى ترى ماله كه دا زور چاك ليك دهه اتن. بانو تووره بوو، تورا، مالى جيته يشت، ماوه يه ك له مالى باوكيدا مايه وه، پاشان كه سه يرى كرد مه حمود به شوينيدا نايه و باوكيشى روژ به روژ خه مينتر ده بئ، نامه يه كى بۆ مه حمود نارد و داواى لى كرد كه بچى به شوينيدا.

دوو روژ دواتر مهحمود به سه روسيمايه كى رازاوه و دهق دراوه وه چوو بۆ مالى خه زوورى و بانوى له گه ل خۆيدا هينايه وه، باوكى بانو به مه دلخۆش بوو و سوپاسى خواى كرد، بانو له وه گه يشت كه چيتر ناكري خه مه كانى خۆى به رپته وه ناو نهو ماله. بانو باوكى ده په رست. كاتى گه يشته ماله وه مه حمود خان ده ستى ماچ كرد و به ليني پيدا كه ئيتير له مه ودوا هاوسه رتيكى سه ر راست ده بئ، به لام ههر هه مان شه و، ده مه و به يان

به سه رخوشی هاته وه و بانو له شیواوی سه روسیمایدا بۆی ده رکهوت که قهول و به لینه کانی مهحموود قهت نابنه قهول و به لینه، بۆیه بریاری دا که ههر له مائی مهحموود خاندان به لām به بێ ئه، ژیانیکی ئارام به سه بهر بهریت، بانو نه یویست باوکی بره نجهینی بۆیه چیتر نه لفی هه لنه هیتنا.

ئه و ژنانه ی ده هاتنه مائیان ئیره بیان به ژیانیه به خته وه و پر له خۆشی بانو ده هات به لām پیاوان که زۆریه بیان هاو پیتی عهیش و نۆشی مهحموود بوون، به دزییه وه پیده که نین و هیچیان نه دهوت. هه ندیکیان ورده ورده که وتنه ئه وه ی ده ور و خولی بانو بدهن تا وه کو دلی به لای خۆیاندا راکیتشن به لām بانو له وه به پۆزتر و لووت به رزتر بوو که خۆی بکا به بوو که سه ماکه ره ی دهستی ئه م و ئه و، بۆیه زۆر هونه رمه ندانه رۆلی بینی و کاریکی وای کرد که هه مووان باوه پر به و ژیانه پر له به خته وه رییه ی بکه ن، مهحموود له چه ند سالیکی سه ره تای ژیاناندا هه ولی دا ئه و ژیانه شاره وایه ی لای بانو هه روا راز و نهیینی بیت، هه ر ئه و هه ول و کۆشسه ش بوو نه ییده هیتشت که سایه تی و غروری بانو بشکی، ئه گه رچی غرور و که سایه تی شی وه کو دلی شکا بوو. به لām له سالی چواره مدا بوو که مهحموود که وته بیانو گرتن و هه رکه ده هاته ماله وه، ده چوه ژووره که ی بانو و ده یدا یه بهر تانه وته شه ری ئه وه ی که نه زۆک و بی به ره، بانو که خۆشی ورده ورده خه ربکبوو نیگه ران ده بوو، هیچی نه دهوت و، هه ر ده گریا.

تا وه کو رۆژتیک ریگا چاره ییه کی به بیردا هات و له گه ل کچی پووریدا چوه لای پزیشکی که تازه له فه ره نسا گه رابوه وه، پزیشکه که پیتی وت که به ته و او وه تی ساغ و سه لامه ته و هیچ گرفتیکی نییه و ده بی میرده که ی فه حس بکری، به لām مهحموود خان هه رگیز رازی نه بوو که بچیتته لای ئه و پزیشکه و له وهش به ولاره ئیتر هه ر نه چوه لای بانو.

به سه ره اتی دوایین شه ری بیان به هه موو ورده کارییه کانییه وه چه ندان جار به بهر چاوی بانو دا تیپه ری بوو، بانو سات به ساتی ئه ز بهر بوو، ئه و شه وه بانو له ژووره که ی خۆیدا دانیشتیوو، گۆقاری ده خۆینده وه که مهحموود هاته

ژووره وه، ده می بۆنی عه ره قی لی ده هات به لām مهست نه بوو، هۆشی به خۆی بوو و ده یزانی چی ده کات، هات و له به رامبه ر بانو دا دانیشت. مرومۆچ و سه رو قژ ئالۆزاو بوو. دیاریوو به شتیکیکه وه ده تله یه وه. به رامبه ر بانو دانیشت. چاوی بریبه چاوی و وتی:

«بانو، ده مه وی شتیکت پێ بلیم، من ئه مشه و بووم به باوک، ئه و ژنه ی که تو نایناسی کورپکی بو من بوو، کورپکی گه وه و جوان. ئای ئه گه ر ده زانی چه نده له من ده چی؟ من ئه مشه و هاتووم پیت بلیم، ئه وه تزیت که نه زۆکی و منالت نابن، ئه گه ر بشته وه ی من ده توانم ته لاقت بده م تا وه کو بگه رپیتته وه مائی باوکت، که ره نگه له ویدا ئاسووده تر بژیت.»

بانو ئه وه نده ی عه ره ق کرده وه خوسا. ههستی ده کرد، ها که دلی بوه ستی، ده ماره کانی لاجانی لییان ده دا و ناو ده می تال تال ببوو، دلنیش بوو که مهحموود درۆ ده کات. ده شیزانی مهحموود چاک له وه گه یشتوه که وا بانو هیچ کاتیک ناگه رپیتته وه بو مائی باوکی. نه ییده زانی چی بلی یان، چما ده بوایه شتیکی بلی یان نه؟ بۆیه ده رگا که ی کرده وه و په نای بو باخچه که برد و تا به یانی له ویدا گریا.

سبه یینی، بانو ئیتر هه مان بانو نه بوو، دهتوت سالگه لیک به سه ر دلیدا تیپه ریوه وا ئه وه نده پیر و ماندوو لی ده دات، به یانی هاته وه ژووره که ی خۆی، ئارایشی کرد و جله کانی گۆری و به رامبه ر په نجه ره که دانیشت و بوو به به رد. دلی بوو به به رد. له و رۆژه وه بوو که بانو گریان و پیکه نیینی فه رامۆش کرد و وه کو به رد هیچ شتیکی پێ گرنه گ نه بوو.

سبه ی ئیواره، بانو کراسیکی توژی هه راوی له بهر کرد که له که تانی سپی بوو، و یاخه و قۆله کانی له برنجۆک دروست کرابوون، سه ری نیکی بچووکی شه به ست به سکیه وه، وینه ی کچیکی بچووکی له ئه لبوومه که ی ده ره یینا و پرووی کرده ژووره که ی مهحموود خان، مهحموود هه رکه چاوی

پیکهوت کهوت له رزین، بانو پیکه نی و له په نایبه وه دانیشت و وتی:

«بیرته نه و ساله شهش هوت مانگیک له گه ل کچه پوره که مدا چوم بو شیراز و له وی مامه وه. چاکه. هیتستا هوئی نه ودم پین نه وتوی، یانی، تو قهت نه تپرسی بوو تا من بیلیم، به لام نیستا پیم وایه بهرله و دی تم دنیا به به جی بهیلی ده بی هممو شتیک بزانی، بی گومان نه گهر توش بتوانیا به هممو شتیکت بو باس ده کردم... وتم... نه و ساله من سکم پریوو. نا، نا دلخوش مه که، له تو نه بوو، له یه کیکی له پیاوه کانی بنه ماله بوو، له وانه یه له شازاده بوو بی یان له یه کیکی تر. به هر حال، من نه و ساله له شیراز منالم بوو و، مناله که شم لای دایه نه که ی کچه پوره کهم دانا. سه یرکه، نه مه وینه ی نه وه، ناوی شیرینه، مه گهر هر خواه بزانی چند شیرینه. هه لبه ته ده زانی که هر نافرته تیک حز به وه ده کات منالی بی و توش نه تده توانی نه و ناو ته ی من به دی بهینی، بو به خوم منالم بوو، نه مه ش ریک له دوی نه و روزه بوو که تو له گه لمدا هاتی بو لای پزیشک و تیگه یشتی که بی تر و توخمی. خو بیرته، هر نه و روزه به تاوانی دزی غولامت ده رکرد، غولامی داما و بوو به قوربانی تووره بوونی نه و روزهت، که بانو ژوره که ی به جیه یشت مه حمود ههستی کرد که چیر هه ناسه ی بو نادرئ که واته بانو منالی بووه و زانیویشیتی نه و منالی نابی، که چی ناواش سالانیک خانمی ماله که ی بوو، نه ی بوچی بانو نه روزه تیبوو. خو دوی مهرگی باوکی دهیتوانی بگه رپته وه بو ماله که ی. دهشی توانی نه م به جی به نیلت و بی به هاوسه ری پیاویکی گه نجرتر.

نه ی بوچی بانو له لای نه م مابووه وه، نه میک که نه هاوسه ر و نه دوست و نه پشتیوانیشی بوو، نه ی نیستا بوچی خزمه تی ده کات و بوچی نازاری ده دات، خو بانو دهیتوانی چه ندان سال بهر له نیستا بروات و به جی بهیلی. نیستا نیر مه حمود خان دلنیا بوو که نه مه مۆته که نیبه، نه مه بانووه که هه ر شه وه ی به جلیکه وه خوئی نیشان ده دات و بیره وه ریبه کانی له لا ده ژینیتته وه و هه موو شته کانی بیر ده خاته وه. نیستا له وه ش دلنیا بوو

که بریک له بیره وه ریبه کانی فه راموش کردوه.

به یانی که له خه وی قورس و شوومی شه ویی خه به ری بووه وه، بانو به جلی بوو کی نیکه یه وه و به ژور سهریبه وه بوو و سهری ده کرد. مه حمود خان هه ولی دا به نیگا پی پی بلتی که چه نده سوپاسگوزار و منه تباریتی، ویستی داوی لی بکات که چیر نازاری نه دات، ویستی پی پی بلتی که له تیکرای گوناچه کانی ده بووری نه گهر له گوناچی خوئی خوش بن. به لام بانو به به سته له کی نیگی تیگیه یاند که له هیچ نه گه یشتوه، که نایه وی له هیچ بگات.

مه حمود خان ده ویست بلتی: «بانو، وهره و له مه زیاتر نازارم مه ده، بانو په شیمانم، بهیله با له م دواساته مدا چه لیک نارام بم.» به لام بانو وه کو به رد له ویدا وه ستابوو و سهری ده کرد، مه حمود هه ولی دا شتی بلتی، زوری له خوئی کرد، گوشاری خسته سهر میتشکی، سهر زمانی، ههستی ده کرد زمانی گه وره بووه و ها که نه و چه ند ددانه ی که ماون ده ری هیئا و فرپی دان، ههستی ده کرد سهرمایه کی ره ش به ده ماره کانیدا تیده پهری، هه ولی دا، هه ولی دا شتی بلتی، به لام ته نیئا ده نگدانه وه ی ناله یه که له گه روویبه وه هاته ده ر و خوئی خزایه بنی گیزاوه که و تیبیدا نوم بوو.

چه ند روزه تیک دوی نه وه ی رپوره سمی به خاکسپاردن و سهره خوئی مه حمود خانی مه له کی ته واو بوو، بانو جله کانی سهرده می جحیلی خوئی له کیسه ی گه وره گه وره هاویش و ناردنی بو مالیکی ده ست کورت و فه قیر که دهیناسین، پاشان وه کو نه وه ی جه ژن بیت مال و حالی پاکر ده وه. هه مان شه و، کاتی له سهر ته خته که ی حه وشه دانیشت و له شه وقی

ناوه پړوك

5	به رايسى
9	ویننه یه کی زور خیرا
22	زه ریای خه یال
26	فردده وس
39	قه لا
45	ونبوو
50	بانو و تافی لاویتی خوئی

چراکه ی پروانی که که وتبووه ناو حه وزه که ، سه یری کرد هیچی له پابردوو
ته نانه ت یادگار ټیکیشی نیییه و نه ماوه ، نه منالی ، نه باوکی و نه
بیره وه رییه کی پر جوشو خروش ، بانو زور هیمن و نارام بوو و لهو
درؤییانه ش نیگه ران نه بوو که به مه حموودی وتبوو ، بانو ته نیا بوو ، ته نیا ،
به لام له گه ل نارامشیییه که ی خویدا .